

ΜΠΑΜΚΕΤΟ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΒΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΥΠΟ ΟΜΟΛΟΓΗ

Γραφείο : Όδός Δέμα 7

Ίδρυση κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΦΟΝ ΤΗ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

Εσοτήματα δι' εν έτος... Δρχ. 120

Εσοτήματα > > > Δρχ. 130

Αγγλίας-Διεύθυνση... Δρχ. 1

Αμερικής > > > Δολλ. 6

Δι' έτη και τμήματα κατ' αναλογίαν.

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

Δι' συνδρομής δι' εν έτος... Δρχ. 1

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικόν Κεφάλαιον 10.000.000

Αποθεματικόν 1.400.000

25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Το πυκνότερον δίκτυον άντητών εν Έλλάδι.

Έκτελει πάσαν Τραπεζικήν έργασίαν υπό λίαν

συμφέροντας όρους.

Δέχεται καταθέσεις όψεως προθεσμίας, και με

προειδοποίησιν με επίτόκια άνάλογα των εν

τῇ άγορῃ επικρατούντων εις τās σημερινās

τοποθετήσεις επίτοκίων.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ΄ΖΙΔΗΣ

Χειρουργός ΟΔΟΝΤΟ΄ΓΙΤΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Έπί τετραετίαν ειδικός εις Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει με άγνή-
σιν δι' όμολογημένην άνωδόνου θεραπείας τās παθήσεις στόματος και
όδοντων. Οδοντοειδείς, δυσσυσμίας, Ρυγχιές και α. δια νεοτάτων έπι-
στημονικών μεθόδων. Δέχεται 9-12 και 2-6 1/2. 51-όδός Γ' Σαντα-
βρίου 51 πέταμα 2ον.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Έπαναφέρει το πρότερον χρώμα. Δέν

βλάπτει την επιδερμίδα και δυναμώνει

τās τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,

ΣΟΦΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48

Τιμή Δρχ. 40 διὰ τās Έπαρχίας 50

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

τοσήματα συνι-
στώμεν την τε-

λειοτέραν εν Αθήναις Οφθαλμοιογι-
κήν Κληνικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλήτου Οφθαλμολόγου, Όδός

Μενάνδρου 27 Τηλ. 1-68.

Είς τὰ γραφεία μας πολυώνται

πλήν των εκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης

του «Μπουκέτου» και δύο ξένα έκ-

δόσεις τῆς «Ημερολόγιον μιάς Έρω-

τευμένης», άντι Δρχ. 12, τῶ ρο-

μάντισσας άειμνήστου λογοτέχνη Πλά-

τωνος Ροδοκανάκη-Μέσα στά γιασε-

μιά άντι Δρχ. 6, ή «Λεβέντισσα» άντι

Δρχ. 60 και ή Γαβριέλλα άντι Δρχ. 50.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.

Ίατρος Δερματολόγος. Επί δεκαε-

ξαιτίαν Έπιμελήτης τῆς Ιδαιτέρως

κλινικής του καθήγητου κ. Γεωργίου

Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκαστην

όδός Κεφαλληνίας 15α.

Όροι 8-10 π. μ. και 4-6 μ. μ.

VALETHRY

Τακτοποιεί τὰ ΕΝΝ

Σταματά τούς ΠΟ

Νέον φάρμακον άποτέ

Όδοντία ΔΡΕΑΝ εις τὰ

Διὰ τās Έπαρχίας

Α. ΔΑΠΟΝΤΕ, Κα

ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστάται εις

ραίον φύλον να

μάση τὰ είδη

πισμού τῆς G. I.

Πρώτη έμφάνισ

φή τριχών πάση

χρώσεως, στιγμα

άσυναγώνιστος

κεντρικόν πρ

ART - GOUT -

2-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔ

Πώλησις χονδρ

λιανική και πολ

= διαμέρισμα

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘ

ΑΧΑΡΝΩΝ 170

ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔ

κάνει όρατο δι' έ

δείγματα δοσθέν. Χαρ.

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝ

Κάνει τὸ όραιότερον

άπολύτως άβλαβή. Συντε

λονήν και εξαλείφει τ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤ

ΣΟΦ. ΠΗΓΗΣ 48-

„ΒΟΤΡΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠ

Μετοχικόν Κεφ

Αποθεματικόν Δρχ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤ

Έναντι Χρημα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραμμά

γοράς συναλλάγμα

νου. Πληροφορία εις τ

18 Ιουλίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

549

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τ' ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

“Ο γιατρός μου θα κάνει την τύχη του : έτοιμάζει μιάν ανα-
κοίνωση στην Ακαδημία, — όχι βέβαια την Ακαδημία των Αθηνών,
— γὰ τὰ μάτια μου. Με παρακάλεσε μάλιστα να του γράψω κι
έγω τι και πώς βλέπω κι αυτά τ'άλλοκοτα μάτια. Η έκθεσή μου,
λέει, θα του χρησιμεύσει στην ανακοίνωσή του κι η θα πάρη τὰ
καριότερα κομμάτια ή θα την επισυνάψη δάκρυον. Γι' άγάπη λοι-
πόν του γιατρού μου, που θα κάνει την τύχη του, γράφω αυτά
που θα διαβάσετε και σεις. Τό ξέρω πώς θα πρέπει να μουν πιο
λογотέχνης για ένα τέτοιο θέμα : αλλά τί να κάνω ; ανάγκη και
θεοί.

Μικρός, είχα τὰ πιο γερά, τὰ πιο δυνατά μάτια του κόσμου.
Ξεχώριζα «τό μαυρο μυρμήγκι άπάνω στη μαύρη πέτρα», όπως
λέει για τὸ Θεό εν' άραβικό ποίημα, και μπορούσα να κοιτάζω
πολλήν ώρα τον ήλιο σάν τον δειτό. Αυτό μάλιστα, για παιχνίδι,
τόκανα συχνότατα : γιατί τρελαινόμουν να βλέπω ύστερα, με κλει-
στά ή μ' άνοιχτά μάτια, κάτι μεγάλες φωτεινές βούλες, κόκκινες,
πράσινες, μαβιές, χρυσές, γαλάζιες, που τις έκανα να τριγυρίζουν
στο κενό σά μετώπα ή να κολλούν άπάνω σ'άντικειμενα που με
περιτοίχιζαν, — στόν τοίχο, στό ταβάνι, στά τέλματα, στά δέντρα,
στόν ουρανό !

Ίσως — ποιος ξέρει ! — τὸ αγαπητό μου αυτό παιχνίδι να μου
χάλασε τὰ μάτια ή τουλάχιστο να συνετέλεσε. Όπωςδήποτε, άπ'
τὰ δώδεκα χρόνια μου, άρχισε μιὰ έλαφριά μυωπία, δυνατότερη
λίγο στό δεξί. Γυαλιά όμως δεν έβαλα : ούτε σέ γιατρό πήγα ως
τὰ είκοσι. Τότε μόνο αίσθάνθηκα την άνάγκη να ένοσχύσω την
δρασή μου, και μιὰ μέρα μπήκα σ' ένα «Όπαικό» και διάλεξα γυα-
λιά μοναχός μου. Τὸ θυμώμαι καλά : τὸ δεξί ήταν 2,50 και τὸ
ἀριστερό 3,50.

Καλά, κακά, αυτά μεταχειρίστηκα δυό-τρία χρόνια. Η μυωπία
μου όμως μεγάλωνε. Έπειτα παρατήρησα και συμπτώματα πιο επί-
φοβα : μόλις βράδυαζε, δεν έβλεπα ούτε με γυαλιά. Τότε πήγα στό
γιατρό. «Ημερολογίω» μου είπε. Και πήρα τὰ γυαλιά που μου
προσέδωκε αυτός. “Ε, αυτά δε θυμώμαι τί αριθμός ήταν, ούτε
άν είχαν διαφορά τὸ δεξί άπ' τὸ ἀριστερό. Ξέρω μόνο πώς δεν
μπορούσα να τὰ υποφέρω. Με βάριναν, με τάλιζαν, άδύνατο να
τὰ συνειδητώ, πρὸ πάντων στό διάβασμα ή στό γράψιμο. Κι' άφού
βασανίστηκα έτσι κάμποσο καιρό, τὰ πέταξα, ξανάβαλα τὰ παλιά
κι' ήλούχα.

“Αλλά τότε σημειώθηκε τὸ πρώτο παρόξενο : Άφού με τὰ γυα-
λιά του γιατρού δεν έβλεπα καθόλου κι' άφού με τὰ δικά μου (2,50
και 3,50) έβλεπα μόλις λιγάκι καλύτερα παρά με τὰ μάτια μου,
τις περισσότερες ώρες ήμουν χωρίς γυαλιά και σιγά-σιγά έπαυα
όλοσδιόλου να βάζω. “Αλλωστε ή «ήμερολογία» μου (καλέ, μη
γράφεται με δυό λάμβδα ή άκατανόητη αυτή λέξη) : είχε γιατρευ-
θει, μονάχη της βέβαια, κι' ή μυωπία μου είχε σταματήσει. Είχα
δηλαδή μιὰ μυωπία ύποφερτη. Μπορούσα να ζω και χωρίς γυαλιά.
Στά θέατρα μόνο, στίς έκδρομές, στά ταξίδια, έπαιρνα λογιόν.
Και μου έφτανε. Τὸ πρώτο λοιπόν παρόξενο ήταν αυτό : έγω όλοι
περίμεναν να μου αύξηση ή μυωπία, σταμάτησε
κι' ίσως έλαττώθηκε : κι' ένὸ τόσο χρόνια με ή-
ξεραν με γυαλιά, «στραβό», τώρα μ' έβλεπαν ά-
νοιχοτάτη !

Μά είχε γίνει πραγματικώς καλά ; “Ω κάθε
άλλο ! Και σέ λίγο άρχισαν τὰ φοβερά.

Θάμουν τότε ως τριάντα χρονών.

Μιὰ μέρα, μονάχος μου, κοιτάζα τὴ φωτο-
γραφία μιᾶς όμορφης. Και τότε την κοιτάξα με
τὰ δυό μάτια (και την έβλεπα, στοχάζομαι, ό-
πως ήταν), τότε με τὸ ἀριστερό μόνο, (και τότε
μου φαινόταν λιγάκι μικρότερη μιὰ καθαρότερη),
και τότε με τὸ δεξί, όταν την έβλεπα μεγαλύ-
τερη μιὰ κάπως συγκεχυμένη. “Αξαφνα, δεν ξέρω
κι' έγω πώς, μιὰ στιγμή που την κοιτάξα με
τὸ δεξί, άνοιξα και τάριστερό. Και τότε είδα
κάτι θαυμάσιο : τὴ φωτογραφία μεγαλωμένη,
καθαρότατη, ζωηρότατη και με τέτοιον άέρα,
σάν να την έβλεπα σέ στερεοσκόπιο !

Ξανάνα τὸ πείραμα δυό-τρείς φορές,
πάντα με τὸ ίδιο έκπληκτικό αποτέλεσμα. Και
κάποτε, κατάλαβα πως πάθαινα κάποιο στρα-
βισμό. Δεν ξέρω δηλαδή άν εινε αυτό ακριβώς,
αλλά μου φαίνεται ότι με τὸ ἀριστερό μάτι έ-
βλεπα τὸ εἶδωλο που σχηματιζόταν στό δεξί,
και τότε ή εικόνα μου φαινόταν μεγάλη και ζων-
τανεμένη.

“Όπως κι' άν εινε, τὸ παιχνίδι μου άρесе

πολύ και, όπως έκείνο, σάν ήμουν μικρός, με
τόν ήλιο, τόκανα όσο
συνιότερα μπορούσα.
Κοίταξα με τὸ στραβι-
σμό που είπα, φωτο-
γραφίες, κάρτες, εικόνες
βιβλίων και περιοδικών,
ότι έβρισκα. Κι' είχα
άληθινά μιὰ μεγάλη ή-
δονή να τις βλέπω να
ζωντανεύουν μπροστά
στά μάτια μου. Μά τι
ήταν έκείνο, άλήθεια ;...
Θυμώμαι άξαφνα κε-
φαλάκια γυναικών στό
80 του φυσικού, να τὰ
βλέπω στό φυσικό ! Μά
και τὰ χρώματα τάρλε-
πα πολύ πιο ζωηρά, τὸ
μαυρο πιο μαυρο, τὸ
άσπρο πιο άσπρο, τὸ κόκ-
κινο πιο κόκκινο. Πα-
ρατήρησα ακόμα και
τούτο : μιὰ εικόνα που
παρίστανε πρόσωπο με
τὰ μάτια πρὸς έμέ, με-
γάλωνε πιο πολύ από
μιάν άλλη που παρίστα-
νε δέντρο, σπίτι ή και
σώμα με τὸ κεφάλι γυ-
ρισμένο. “Ετσι από μιὰ
γυναίκα δάκρυον, που
με κοιτάζε με τὰ όρατα
της μάτια, μόνο τὸ κε-
φάλι, τὸ πρόσωπο έβλε-
πα μεγαλωμένο στό φυ-
σικό : τάλλο σώμα δεν μεγάλωνε άνάλογα. Κι' εν' άλλο : “Όσο γύ-
μναζε τὰ μάτια μου, τόσο μεγαλύτερες μπορούσα να βλέπω τις
εικόνες. “Ετσι έφτασα να βλέπω πρόσωπα μεγαλύτερα από τὸ φυ-
σικό και... να τρομάζω !

“Ο στραβισμός μου είχε γίνει πια μιὰ συνήθεια. “Ότι ζωγρα-
φία και νάπεφτε στα μάτια μου, την κοι

μόνο να μου φέρτε το γιατρό, τον οφθαλμίατρο!

Φυσικά, στο σπίτι μου, με πήραν για πολλό. "Αλλωστε δεν ήξεραν και τίποτα για τα «πειράματα» που έκανα εως τότε. Μόνο σ' ένα-δυό φίλους μου τα είχα πει. Έπειδή όμως δεν έβλεπαν να κάνω ή να λέω άλλες τρέλλες, πείστηκαν πως πραγματικώς κάτι έπαθαν τα μάτια μου, — μία παράξενη αρρώστεια τελωσάντων, — κι έστειλαν να φωνάξουν το γιατρό.

Εγώ, στο άναμταξύ, δεν έβρισκα ήσυχία παρά όταν είχα τα μάτια μου κλειστά. Μόλις έκανα να τάνοιξω, παλάβωνα απ' τις ματάρες, τις μυτάρες, τις κεφαλάρες, τις χερούκιες, τις ποδαρούκιες, τις καπελλαδούρες, τις τραπεζάρες, τις πιατάρες, και πάλι λένοντας, που έβλεπα γύρω μου. Το ίδιο υπερφυσικό σέ διαστάσεις ήταν και το τοπίο που έβλεπα από την παραθύρα της καμαράρας μου... Έπει- τέλους το πράγμα δεν θάταν τόσο ανυπόφορο, αν μεγάλωνα κι εγώ άνελογα όσο με τον κόσμο. Αλλά εγώ να μένω όπου ήμουν και να βλέπω άσφανα το μαρό μας μεγάλο σχεδόν σαν και μένα, α, μά ήταν έξωφρενικό! Να κλείσω τα μάτια μου και να μην τα ξανα- νοίξω ποτέ!

Ήρθε κι' ο γιατρός. Δεν ήταν βέβαια εκείνος που πρό δέκα χρόνων μου είχε βάλει τα γυαλιά. Ήταν ένας άλλος, γείτονας μας, νεοφερμένος απ'έξω, — αυτός δα που θά κινή τώρα την τύχη του. Είχα το κουράγιο να τον ιδώ μπροστά μου σά θεοιά, σά δρόμο, να του πω τι μου συνέβαινε, να του εξιστορήσω τα προηγούμενα, — με κλειστά μάτια όμως, — και να τον αφήσω ύστερα να μου τάνοιξη και να τα εξετάση.

Μου όμολόγησε πως όχι μόνο πρώτη φορά του τύχαινε να κου- ράση τέτοια αρρώστεια, αλλά και πως ούτε θυμόταν αν την έγρα- φαν τα βιβλία του. Και μου σύστησε να καθίσω στην ήσυχία μου με κλειστά μάτια, ως να πη να ιδώ, να διαβάσω και... να μου πη τι θεραπεία έπρεπε να ακολουθήσω.

Την άλλη μέρα γύρισε άπελπισμένος. Τα βιβλία του δεν έλεγαν τίποτα. Ούτε κανείς από τους συνάδελφους που ρώτησε, είχε άκουσει ποτέ για τέτοια «όφθαλμία». Κι' εγώ στην ίδια άκόμα κατάσταση — Γκούλιμπερ πάντα στη χώρα των Γιγάντων!

Περιττό να διηγηθώ εδώ τις διάφορες δοκιμές που έκαμε ο γιατρός για να μου βοηθί τη θεαπεία. Δεν τό κατάφερε. Και μάφησε, με τη συμβουλή νά... πεταχτώ ως τη Βιέννη.

Εγ' άποφασίσει πιά αυτό τό... τί άλλο νάκα- να; χειρότερα κι' από τυφλός δεν ήμουν; — όταν άσφανα, έν' άλλο όρατο πρωί, καμιά δεκαριά μέρες μετά τό πά- θημά μου, είδα πάλι τα πρόσωπα και τα πράγματα στο φυσικό! Ναί, ναί! όπως ήταν, όπως τέξερα, όπως τάρβηκαν οι ύγιες. Δόξα σοι ο Θεός, εμείς, τό κακό ήταν περαστικό. Και φυσικά τό ταξίδι έμεινε.

Αλλά λίγο βάσταξε ή χαρά μου.

Ευθύς από την άλλη μέρα, άρχισα να βλέπω τον κόσμο... μι- κρότερο! Και σιγά-σιγά, μέρα με την ήμέρα, έγινε ο Γκούλιμπερ στη χώρα των Νάνων! Γιατί κι' αυτή τη φορά, έβλεπα, αίσθανό- μουν να πω καλύτερα, τον έαυτό μου τον ίδιο. Κι' άπορούσα κι' εγώ, — τί άπερίγραπτη έντύπωση! — πως χωρούσα σέ κείνες τις καμα- ρίτσες, πως έαπλωνόμουν σ' εκείνο τό κρεβάτακι, πως έτραφα σέ κείνα τα πιατάκια, πως έπινα σέ κείνα τα φλυτζανάκια! Και για να καταλάβετε την άναλογία, φτάνει να σάς πω πως τό μαρό μας δεν μου φαινόταν μεγαλύτερο από τό λαστιχένιο κουκλάκι που τόσφιγγε στά χέρια του. Φαντασθήτε τώρα πόσο μικρό έβλεπα τό κουκλάκι αυτό!

Αμή τα ματάκια των ανθρώπων που με κοίταζαν; ... Θέ μου! θά τό ξεχάσω ποτέ!

Τό θεάμα όμως δεν ήταν τρομερό σαν την άλλη φορά. Μπορώ να πω και πως με διασκέδαζε. Κι' έπειδή, από την πείρα που είχα, συμπέραινα, ήμουν σχεδόν βέβαιος, πως ούτε στη χώρα των Νάνων δεν θάμυνα αιώνια, δεν άνησύχησα, δεν φοβήθηκα και πολύ. Φυσικά, φώναξα πάλι τό γιατρό. Αλλά μάλλον για να λάβη γνώση, να καταγράψη, να μελετήση τό καινούργιο «φαινόμενο», παρά για να με γιατρέψη. Μήπως ήξερε κιόλα;

— Πώς πήγες κι' έκανες έτσι τα μάτια σου; μούλεγε. Τι άλλο- κота μάτια!... Μπορείς να καυχώσαι και για τα δύο!

— Ποιά δύο; τα μάτια;

— Και για τα μάτια που σουδωσε ή φύση, και για τό μεταχει- ρισμα που τους έκαμες. Για φαντάσου να τα κατανήσης να μη βλέπουν παρά ή Γίγαντες ή Νάνους!

— Και πότε άραγε, γιατρέ, ήμουν πιό κοντά στην αλήθεια; τότε που τους έβλεπα Γίγαντες, ή τώρα που τους βλέπω Νάνους;

— Καλά! Αφού έχεις όρεξη άκόμα και γι' άστεία!...

— Μά να κλαίω, γιατρέ; ... Θά περάση... Τό περίεργο όμως εινε ότι τώρα που βλέπω μπροστά μου ένα γιατρό νάνο, έλπιζω πως θά γίνω καλά! ένφ πρωτότερα, μ' όλο που με κουράριζε ένας γίγας, ήμουν άπελπισμένος!

— Δέ βαριέσαι! Για την αρρώστεια σου δεν υπάρχουν άκόμα γιατροί; ούτε νάνοι, ούτε γίγαντες.

— Ό,τι κάμει ή φύση, έ, γιατρέ;

— Ναί, ή φύση και τα όρατα πειράματα που έρείς έσύ. Κοί- ταζε πάλι τον ήλιο... κοίταζε πάλι ζωγραφίες με στραβισμό!...

Λοιπόν, στο πείσμα του άγαπητού μου γιατρού, όταν έγινε σέ λίγο καλά, ξανάρχισα τα πειράματα. Τα μάτια μου μου είχαν γίνει μαγιά. Δεν μπορούσα να τάρησω ήσυχια. Κι' έκανα, ότι μου κατέ- βαινε, ότι σοφίζόμουν για να βλέπω... τί μπορούσα να ιδώ. Στο

δρόμο, στο σπίτι, στο γραφείο μου, δοκίμαζα έπίμονα όλων των ειδών τους στραβισμούς. Ή μεγάλη μου χαρά, ή ήδονή μου, ήταν να «ζωντανεύω» έτσι τις ζωγραφίες ή να βλέπω καθαρότερα και μεγαλύτερα τα πραγματικά άντικείμενα. Τα πλησίαζα στά μάτια μου πολύ, πολύ, ως που, και χωρίς στραβισμό, τάρβηκα άλλωστε. Μου άρεσε προ πάντων να παίζω με τα φώτα. Έστράβιζα με τρόπο ώστε να ιδώ τό φώς, — τό φώς του κεριού, της λάμπας, της καντήλας, του φαναριού, — διπλό! κι' ύστερα πάλι, σιγά-σιγά, να ξεστράβιζω, ώστε να συμπληρώσουν τα δύο φώτα και να γίνον- ται ένα. (Και τότε πάλι δεν μπορούσα να μη συλλογιέμαι: πού τάχα απ' τα δύο φώτα που βλέπω, να εινε τό πραγματικό...)

Αλλοτε μισόκλεινα τα μάτια μου ώστε να βλέπω άνάμεσα απ' τα τσίνορα, που μεγάλωναν κι' αυτά κι' έκαναν διάφορες ιδιώσεις, στο φώς; ή τάρβηκα όλωσδιόλου κι' έπείξα άπέξω, ζουλούσα τους βολβούς δυνατά. Τότε, μέσ' στο σκοτάδι, έβλεπα λογής-λογής φαι- νένους και χρωματιστούς λεκέδες, με παράξενα στρουγγι- άκτινωτά σχήματα, που έξακολουθούσα να τα βλέπω και μ' άνο- χτά μάτια, όπως τότε που άτένιζα τον ήλιο. Αυτό ήταν τότε τό πιο συνειδημένο μου παιχνίδι.

Αλλά τί άπόόποτο τό άποτέλεσμα!

Ένα δειλινό, την ώρα του λιβασιέματος, μου φάνηκε πως όλος ο κόσμος έγινε ρόδινος. Ουρανό και γή, πρόσωπα και πράγ- ματα, όλα τάρβηκα ροδοβαμμένα. Ή παραισθήση αυτή, αν και ζωηρότατη, δεν βάσταξε πολύ. Αμα σκοτεινίαις κι' άναψαν τα φώτα, είδα πάλι τον κόσμο όπως ήταν. Τάλλο πρωί όμως, άμα έ- πησα, ροδύθηκα σ' έναν κόσμο χρωματιστό, ρόδινο, ιδανικό!

Ήταν πιά σταθερό. Μου βάσταξε μέρες. Και τη νύχτα άκόμα, στά σκοτεινά, έβλεπα τα πράγματα να ροδίζουν!

Υστερα πάλι, σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, άρχισαν να... ξε- βάφουν. Έφτασα να τα βλέπω μισά ρόδινα και μισά με τό φυσικό τους χρώμα. Κι' έπιτέλους τό ρόδινο, άπο- σχηματίσσε μιά παρυφή από τη μιά πλευρά των πραγμά- των, έξάθηκε. Ήμουν καλά.

Αλλά για λίγον καιρό Γιατί τό «φαινόμενο» μου έ- ναπαρουσιάστηκε τό ίδιο. Με τη διαφορά μόνο πως τί χρώμα δεν ήταν πιά ρόδινο, αλλά πορτοκαλί. Έπειτα έ- γινε χρυσοκιτρινο. Έπειτα γαλάζιο. Έπειτα πράσινο. Και τέλος μαυρί. Έτσι, έπί ένα όλάκερο χρόνο, — και πε- ρισσότερο ίσως, — είδα τον κόσμο βαμμένο διαδοχικά, μισοβαμμένο ή παρυσφασμένο μ' όλα σχεδόν τα χρώματα της ιριδός; και σέ τέτοιο τρόπο, που κάθε φορά μου φαι- νόταν πως είχα μεταφερθεί στό Φεγγάρι, στόν Ήλιο, στόν Άρη, στην Άφροδίτη και ζούσα σά σέ όνειρο!

Ανάλογα περίεργη ήταν κι' ή ψυχική μου διάθε- ση, όσο βάσταξε τό τελευταίο αυτό «φαινόμενο». Είχα δια- ψει την εργασία μου κι' ήθελα, τον περισσότερο καιρό, να μένω στο σπίτι και να βλέπω απ' τό παράθυρο μου. Πότε ήμουν μελο- χολικός, πότε χαρούμενος και πότε γινόμουν καθαντό μανιακός. Ο γιατρός μου, σ' αυτή την περίοδο, ήταν υποχρωμένος να με γιατρέψη τις νευρικές κρίσεις. Έρωτεύθηκα γυναίκες που τις έν- ταπιδούσα φοβερά όταν τις έβλεπα με τό φυσικό τους χρώμα. Κι' άπεναντίας έμισσηα την πιο άγαπημένη μου, όταν την είδα άσφανα όλωσδιόλου. Έφαγα με ήδονή φαγά που αλλοτε μου προέβενον άηδία! και συχνά ήκα έαφνικά τά πιο άγαπητά μου.

Τό τελευταίο χρώμα της παραισθήσεώς μου ήταν, καθώς είπα, τό μαυρί. Ο γιατρός, που με παρακολουθούσε, φοβήθηκε πως τό διαδεχόταν τό μύθο. Και τότε βέβαια θά τυφλωνόμουν. Αλλά όχι. Κανέν' άλλο χρώμα δεν διαδέχτηκε τό τελευταίο εκείνο μαυρί. Και πέρασε σχεδόν άλλος ένας χρόνος, χωρίς να μου παρουσιασθί τίποτα, ούτε απ' τα παλιά, ούτε άλλο καινούργιο.

Ο γιατρός λείπ πως γιατρέυθηκα. Εγώ όμως δεν τό πιστεύω. Γιατί έχω άκόμα τη μαγία να μην άφίνω ήσυχια τα μάτια μου σι- μή. Θάλεγα μάλιστα πως αυτά έχουν μέσα τους μιά δύναμη που δεν μ' άφίνει να τα ξεχάσω και να ήσυχάσω. Τα μάτια μου τελω- σάντων, τάλλοκοτα μάτια μου, ένοχλούν έμένα, όπως άλλους άν- θρώπους άλλα μέλη του σώματος. Και γι' αυτό φοβάμαι πως έχω τό υποφέρω κι' άλλα, μολονότι μου εινε άδύνατο να μαντέψω τί...

Θυμώμαι τώρα κι' ένα λόγο του γιατρού μου, μιά μέρα που συζητούσαμε για την «όφθαλμία» μου.

— Φίλε μου, μου είπε, ή ιστορία των ματιών σου εινε ίσως ή ιστορία της ψυχής σου. Μά μήπως και σέ κάθε άνθρωπο δεν συμ- βίνει άπάνω — κάτω τό ίδιο;...

Βαρύς και πολυσήμαντος λόγος. Εγώ δεν έχω να προσθέσω τί- ποτα. Και τελειώνω την έκθεσή μου μ' αυτόν.

Γρηγ. Ξενόπουλος

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙ Σ

Ή τιμή των παπουτσιών στην Άγγλία φθάνει πολλές φορές σέ άπίστευτα ποσά.

Ένα ζευγάρι κομψά γοβάκια που πρόκειται να φορεθί από λαίδη και τό όποια φιλοτεχνεί πάντοτε ο άνομαστότερος άπολο- ματοποιός του Λονδίνου, στοιχίζουν περίπου 60 και 70 άδελφά- λρες... (δηλαδή 20 έως 25 χιλιάδες δραχμές!...)

Μόνο για ένα ζευγάρι παντόφλες, ή κυρία ένδός μέλους της Βουλής των Λόρδων, πλήρωσε τό ποσόν των 35 άδελφών!...

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 18ον ΑΙΩΝΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Σε μιά απ' τις θαυμαστότερες αθούσες του Πα- ρισιού, άνοίξε προ ήμερών μιά πρωτοτυποτάτη έκ- θεσις, που έκίνησε τον θαυμασμό και την κατά- πληξη του τόσον μπλάζε έν τούτοις για τέτοια πράγματα Παρισινού κοινού.

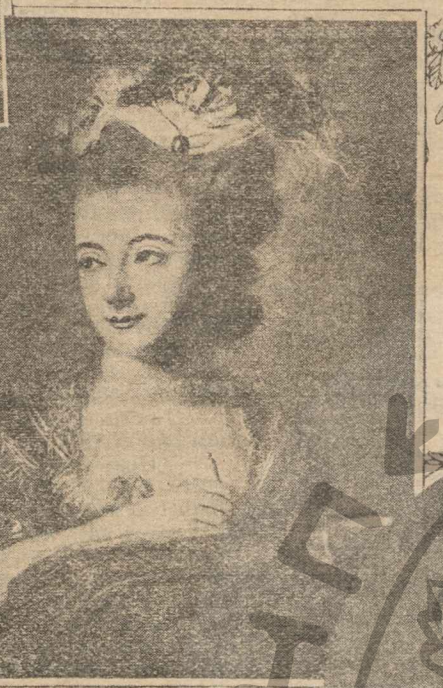
Για πρώτη φορά, δηλαδή, στά γαλλικά καλλιτε- χνικά χρονικά, παρουσιάστηκαν ως ένα σύνολον, τά κυριώτερα έργα των γυναικών — ζωγράφων που έλάμπρυναν τον 18ον αιώνα. Στόν τελειότερο σχη- πό συνειδημένο μου παιχνίδι.

ΕΠΩΝΩ : Πορτραίτο της Κας Πουασσόν, μη- τέρας της Πομπανώρ. (Έργο της Κας Λαμπιλ-Γκνάρ).

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ή δούκισσα του Πολινιάκ. (Έργο της Κας Βιζέ-Λεμπρέν).

ΔΕΞΙΑ : Έρωτικό γυναικείου άτιλίε : Ή Κας Βιζέ-Λεμπρέν παραδίδουσα ζωγραφί- κην στη μαθήτριά της Λα Μαρία-Βικτωρία Λεμοσάν. (Έργο Μ. Β. Λεμοσάν).

Ή Κας Ουμπέρτ Μπουζόν. (Έργο της Κας Σουζάνας Ζιφου).

ματισμό της έκθέσεως αυτής βοηθούσαν όχι μόνο τά μου- σεία, προσφέροντας τους ό- ραιότερους σχετικούς πίνακες των, αλλά και οι πάμπλουτοι συλλέκται — φιλότεχνοι, δανεί- ζοντας, απ' την προσωπική τους ανακοδήκη, ότι τυχόν χρειά- ζόταν για να συμπληρωθί ή συλλογή αυτή.

Στην φετεινήν αυτήν έκθε- ση, παρουσιάστηκαν σωστά ά- ριστοτεχνήματα. Δίπλα στά έρ- γα γυναικών άκαδημαϊκών — γιατί ή Βασιλική Γαλλική Ά- καδημία της έποχής εκείνης ειναι πολύ πιο φεμινίστρια απ' τις σύγχρονες — έξετέθησαν και έργα με έντελώς άγνωστες γυ- ναικείες υπογραφές, που ως τόσο μπορεί κανείς να πη πως εινε πραγματικά έργα τέχνης.

Έμπρος λοιπόν, κυρία φε- μινίστρια της έποχής μας, Ί- δου κάτι για τό όποϊον δικαίως θά μπορούσατε να υπερηφα- νευθεσθε... Αυτές αί καλλιτέχνιδες, έ ναι, κατορθώσαν να εξισωθουν στην τέχνη τους με τους άνδρας, και άποτελούν μιά νίκη για τό φεμινισμό πολύ άνωτερη άναμφισβήτητος απ' τις σημερινές σου- φραζέττες και τά μανιφέστα τους για την ψήφω!

Μιά απ' τις πρώτες θέσεις στην έκθεσι αυτή, κατέχει ή Έλισ- σάβετ Βιζέ — Λεμπρέν, ή «έπίσημη πορτραίτισσα της Βασιλίσσης».

Εινε γνωστή ή ζωή της Βιζέ — Λεμπρέν στην Αύλη του Λουδο- βίκου 18ου, ή όποια της έδωσε και τόσα θέματα για τό πινέλο της. Ήτο ή «ένουουμένη» της έποχής. Ή άγάπη μάλιστα αυτή που της έτρεφε ή άτυχη βασίλισσα Μαρία Άντουανέττα, παρ' όλίγον να την όδηγήση κι' αυτήν στη λαμψητόμο. Και ή δόξα της δεν όφειλε- ται τόσο στά έργα της, όσο στην πλάνητα ζωή της κατόπιν, όταν, έξοριστη πιά, έπί χρόνια περιφερόταν στίς πρωτεύουσες της Ευρώ- πης όπου την υποδέχονταν μ' έξαιρετικές τιμές ως την πιο φημι- σμένην ίέρειαν της Γαλλικής Τέχνης.

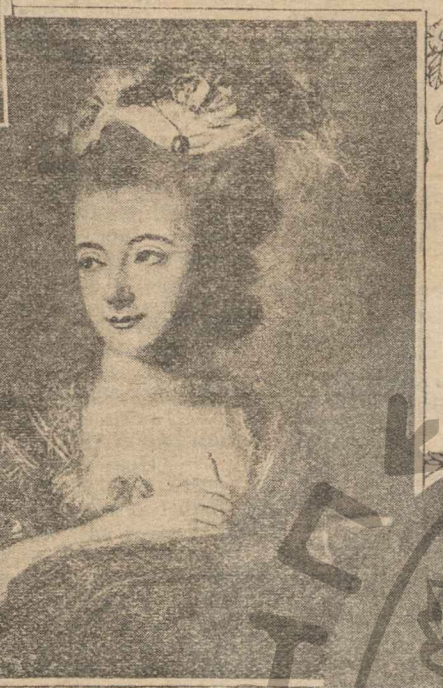
Πολύ λιγότερο τυχερή της, στάθηκεν ή χαριτωμένη φίλη της, ζωγράφος κι' αυτή, ή Ροζαλί Μπουκέ. Ή βασίλισσα την είχε τοπο-

ΕΠΩΝΩ : Πορτραίτο της Κας Πουασσόν, μη- τέρας της Πομπανώρ. (Έργο της Κας Λαμπιλ-Γκνάρ).

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ή δούκισσα του Πολινιάκ. (Έργο της Κας Βιζέ-Λεμπρέν).

ΔΕΞΙΑ : Έρωτικό γυναικείου άτιλίε : Ή Κας Βιζέ-Λεμπρέν παραδίδουσα ζωγραφί- κην στη μαθήτριά της Λα Μαρία-Βικτωρία Λεμοσάν. (Έργο Μ. Β. Λεμοσάν).

Ή Κας Ουμπέρτ Μπουζόν. (Έργο της Κας Σουζάνας Ζιφου).

Ή Κας Ρεκαμέ. (Έργο της Κας Μορέν).

Ή Κας Ρεκαμέ. (Έργο της Κας Μορέν).

Ή Κας Ρεκαμέ. (Έργο της Κας Μορέν).

Ή Κας Ρεκαμέ. (Έργο της Κας Μορέν).

θετήσε ως οικονόμο στόν Πύρ- γο της Μυέτ. Εκεί λοιπόν συνε- λήθη όταν έξεργάγη ή επανά- στασις και καρατομήθηκε ως «κατακαύσασα τά κεριά... του έδονους!».

Περισσότερο γνωστή, εινε ή αντίζηλος της Βιζέ — Λεμπρέν, ή Κας Λαμπιλ — Γκνάρ. Έξωγράφι- σε κυρίως πορτραίτα «γηραιών» κυριών — όπως της Κας Πουασσόν, γυναικας του κρεοπώλου του στρατού Πουασσόν και μητέρας της Κας Ντε Πομπανώρ — γιατί δέ μπορούσε να πέρη κι'

αυτή τά μοντέλλα της μέσ' απ' τις νεαρές και όμορ- φες άριστοκρατίδες της Αύλης.

Θέλετε τώρα να θαυμάσετε και τό έργο μιάς Άκαδημαϊκής της έποχής εκείνης; Στην έκθεσιν αυτή μπορεί κανείς νη βρή όμοιους πίνακες της κ. Σουζάνας Ζιφου. Το πορτραίτο (πιστέλ) της Κας Ουμπέρτ Μπουζόν εινε άναμφισβήτητο απ' τις λε- πτότερες γυναικείες άπεικονίσεις του 18ου αιώνας.

Ή έκφραση του βλέμ- ματος, προπαντός, εινε απ' τις χαρακτηριστι- κότερες και γενικώς τό σύνολον της συνθέ- σεως εινε άριστουργη- ματικό.

Ή συλλογή κλείνει με μερικά άλλα έργα, με άγνωστες ως έπί τό πλείστον υπογραφές, άλλα που προκαλούν ένα έντελώς πρωτότυ- πο ένδιαφέρον. Πρό- κειται για άπεικονίσεις μεγάλων ζωγράφων από βοηθούς των ή μαθητρίαις των. Οι κα- λίτεροι τέτοιοι πίνα- κες εινε «ο Φραγκο- νά» απ' την ένισου- μένη του βοηθού Μα- γαρίτα Ζερρά, και «ή Κας Βιζέ — Λεμπρέν», που άναδημοσιεύσαν έδώ, απ' την μαθή- τριά της Μαρία Βι- κτωρία Λεμοσάν. Επίσης άριστουργηματικό θεωρείται ή κ. Ρεκα- μέ έργον της κ. Μορέν, την όποια και άναδημοσιεύσαν.

Ο φιλότεχνος

(*) Με άλλα λόγια κατηγορήθηκε ότι ως οικονομός κατασπαταλούσε ποσά κερών για τον φοροικό του βασιλικού πύργου...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Εγρόψαμε πρό τινας γιά τούς μεγάλους μπεκρήδες τής ἀγ-
χαιοπόλεως, λαβόντες αὐτοὺς κατ' ἄτομα.

Ἀς ἔλθουμε ὁμῶς τώρα κατὰ λαοὺς καὶ φυλὰς.
Τὸ ἔθνος λοιπὸν τῶν Ταπύρων τόσο ἀγαποῦσε τὴν οἰνοπο-
σία, ὥστε ἡ μαγειρικὴ του δὲν ἐπέτρεπε κανενὸς φαγητοῦ τὴν
παρασκευή, χωρὶς νὰ ἔχη κρασί μέσα.

Ἐπίσης μέθυσοι ἦσαν καὶ οἱ Ἠλεῖοι.
Φαίνεται δὲ δι' ἡσὶν καὶ πολλὴ ψεύτης, γιὰτὶ σὺνεται κ' ἕνα
ἐπιγράμμα πολλὸ κολακευτικὸ γι' αὐτοὺς, τὸ κατωτέρω :

Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται.
οἷος ἐκάστου οἴκος,
τοῖα δὴ καὶ ξυνάπασα ἡ πόλις.

Ἐπίσης μέθυσοι ἦσαν καὶ οἱ Θράκες καὶ οἱ Μηθυμναῖοι.
Γιὰ τούς τελευταίους δὲ μάλιστα τούτους ἱστορεῖται δι' ἡσὶν
καὶ φρικτὰς ἀκόλαστοι καθὼς καὶ ἡ γυναῖκες του.

Λέγεται δὲ δι' οὗτον Κλεομένης, κατ' ὁρῶσε κάπως τὰ
περιόρια τὴν φιλοποσίαν καὶ τὰ ὄρη τούς, μὲ ἕνα σκληρὸ μὲν,
ἀλλὰ δραστηρικτὸ μέτρο.

Μάζεψεν ὅλας τὰς ἐλαφροὺς γυναῖκας, διέταξε νὰ τὶς ῥάψουν
μέσα σὲ σακκιά καὶ νὰ τὶς εἰσὶν σὲ ποταμὸν, ὅπως κ' ἔγινε !

Παρόμοιοι ἦσαν καὶ οἱ Ἰλλυριοί.
Αὐτοὶ ὠδηγοῦσαν τὶς γυναῖκες τῶν εἰς τὰ συμπόσια, ὅπου
εἰσέδοντο παντὸς εἶδους ὄρνια ἀνέκοντα.

Ἐζῶσαν δὲ σὲ τὴν κοιλίαν τῶν πλατειᾶ ζουνάρια καὶ τὸ πε-
ρίεργον εἶπε πὺν πρὸς καθέστην νὰ φάνε τὸ ζωοιομὸν ἦσαν χαλαρό,
ὅσο δὲ προχωροῦσε τὸ φαί καὶ τόσο πολὺ τὰ σφίγγαν.

Κατ' ἀντίθεσιν, τοῦ δι' κἀνουν οἱ σπερμενοὶ ἀπό-
γονοὶ τῶν οἱ ἀρβανιτῶδες.

Τὴ διαφθορὰ τῆς Ρόδου ἐξ ἄλλου, πὺν προῦλθε ἀπὸ τὴ κα-
τάρχει τοῦ οἴνου, ὁ ἱστορικὸς Θεόπομπος περιέγραψε μὲ τὰ με-
λαινότερα χρώματα.

Κατ' ὅσον, λέγει, ταῖς γυναῖκες τῶν προχόντων καὶ
τὶς ἐμοῖσαν μεταξὺ τῶν, παίζοντες τὰς σὲ ζάρια !

Πολλὰς φορὰς σὲ παιγνίδι προῖστατο, χάριν διασκεδά-
σεως καὶ αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν Ἠγῆσαν-
δρος, ὁ ὁποῖος ἔπερνε πάντοτε, τὴν
μερίδα τοῦ λέοντος.

Οἱ πλοῦσοι ἔχον σὲ τραπέζια
τοὺς παρσίτους καὶ ἀρχεινοχόους καὶ
οἰνοπότους. ἔχον ὅμως καὶ «οἰνοπό-
τας».

Οἱ οἰνοπότοι αὐτοὶ ἐξακούσαν ἕνα εἶδος ἀστυνομικῶν κα-
θάρων κατὰ τὴν δειψν.

Γιὰτὶ ἐπιτροπὸν ἔκείνους ποί... δὲν ἔπιναν καὶ τοὺς ὑπο-
χρέωναν νὰ πίνουν.

Τοὺς ἔλεγαν δὲ καὶ «ὁ φ θ α λ μ ο υ ς», γιὰτὶ ἦσαν ἐπιτε-
τραμμένοι σὲ διατήρησιν τῆς «θραυλίδος» τῶν λύχνων τῆς
τραπέζης.

Γιὰ νὰ παρηγοροῦνται δὲ γιὰ τὴν οἰνοποσίαν τούς καὶ ν' ἀνα-
παύσονται καὶ τὴν συνένοιάν τούς, ἔχον ὁδοὶ καὶ οἱ τοὺς θεοὺς
τὸ ἔλδαντα αὐτοὶ :

Καὶ μάλιστα μυθολογοῦσαν δι' ἡσὶν μεγάλοι οἰνοχόοι σὲν
Ὀλύμπον ἦσαν ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀρμονία.

Καὶ ὅσον μὲν γιὰ τὴν Ἥραν, μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ κανένας δι'
δὲν ἔχον λάθος, γιὰτὶ οἱ μπεκρήδες φαντάζονται διαρκῶς νειῖτα.

Γιὰ τοῦτο καὶ τὰ συμπόσια ἐκαλοῦντο «Ἡρήτρια».

Ἡ Σαφὴ μάλιστα ἔγραψεν δι' τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ μετῆρ-
χετο σὲν Ὀλύμπον ὁ Ἑρμῆς.

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρασί, οἱ ἀρχαῖοι ἀγαποῦσαν καὶ ἔπιναν
κατὰ κόρον καὶ τὸν ζῦθον, ὁ ὁποῖος ἦτον γνωστότατο, σ' αὐτοὺς,
ποῖο.

Γιὰ τὸν ζῦθον κάνει λόγον καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ «περὶ
μέθης», τὸν ἀποκαλεῖ δὲ «οἶνον ἐκ κριθῆς ἢ πίνον».

Ὁ Σοφοκλῆς σὲν «Τριπτόλεμον» τὸν ἀποκαλεῖ τὸν ζῦθον
«βρύον».

Ἀλλὸ λέγει δι' οὗ «βρύτος» κατασκευάζεσθαι ἀπὸ ρίζης.

Τὸν ζῦθον τὸν εἰξευραν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὁποῖοι τὸν φκιά-
ναν ἀπὸ κριθῶν.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρῶγμα, βλέπετε, οἱ ἀρχαῖοι εἰξευραν
νὰ διασκεδάζουν καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν.

Τούτῳ δὲν ὁδοῦν καὶ ἂν πῖναν ἦσαν καθαρὸ καὶ ἀγνὸ
κρασί. Δὲν ἦσαν, ὅπως τὰ σπερμενὰ, μπουτιλιωμένο ἀπληθύνον.

Ὁ ἱστορικὸς

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Ἐνας τύπος ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁρατότατος, ξανθὸν μὲ
πὺν ἔχον ἀνταναγκαστικὰς. Δευτέρῃ συνάντησιν δὲ συναν-
εἰς τὸ ν' ἀντιληφθῇ καὶ ἀσυνήθιστον ἀκίνησιν ἐκφράσεως καὶ
ψέως. Μόνον τὰ μάτια τῆς ἔχον συχνὰ μὲ τριχυμωμένῃ
καὶ κατὰ περιεργον σύμπτωσιν, ἀκριβῶς ὅταν πρόκειται νὰ
φράσῃ γνώμην ἢ σκέψιν γιὰ γνωστὸ τῆς ἢ ἀγνωστὸ τῆς πρόσω-
τον. Ἄν τὴν παρακολουθῇ κανεὶς ὁμιλοῦσαν, δὲ δέκνεται καὶ
τὴν ἀγγελικὴν φροσύνην τῆς, μὲ ἀδιάκοπον τῶν ἐκ τῆς
τῆς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς μελιχλιότητος καὶ τῆς
τῆς ποὺ τὴν διακρίνει ὥστε νὰ δῇ ἐντύπωσιν προδήλως ἐν-
πλαστικῶν εἰδῶν, ὅπως τῶν ὁλοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον
πλάττονται εἰς φαντασίαν. Πλούτητα κομῆς καὶ χαρίων,
ὅποια ἀτυχῶς μένει ἀσυμπλήρωτη ἐξ ἀφορμῆς ἡσιστα καλοῦ-
τισμένων ποδιῶν. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ὥρᾳ ἂν τὴν ὀφείλῃται
τῆ συλλογῇ παρὶστάντων μοντέλλων τὰ ὅποια μεταφέρῃ ἐν
οἰσίῳ καὶ ἀλλαγῇ ἐκ τῆς, προμηθεύουσα αὐτὴ σὲ ἐλλειπτικὰ
ναῖες.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χορευτικὴ δεξιότης προχθὲς Δευτέραν ἀπὸ τῆς 6 ἡμέρας
τῆς 11ης εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Πρεσβείαν.

Ἡ οἰκοδομοὶνα ἔφερον κομψὴν τουαλέτταν λευκὴν καὶ
χετο τοὺς κεκλημένους τῆς μετὰ πολλῆς χάριτος.

Περὶ τὴν ἐνάτην παρετέθη θαυμασίον σουπὲ καὶ χαρίων
Χορὸς ζωνόστατος ὑπὸ τῶν ἡχῶν κεφάτης τῆς μῆνης.

Ἡ δὲ χορευτικὴν τετραὶν μερικὴς χαριτωμένης ἐμφάνει-
Δις Δάμαρ Φραντζί προῖσιν τουαλέττα, Δις Ν. Μακκὰ μὲ μα-
μπλὲ - παστὲλ, Δις Τρικαλιώτου κίτρινον ἐμπριμέ, Δις Σαμα-
λενκά, κ. Ὁκάφης ἐμπριμέ μαύρον καὶ κόκκινον.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦσαν ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος
ἡ κ. Μπαρμπάλλα τουαλέττα κίτρινη, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας
καὶ ἡ κ. Ρασκάνου τουαλέττα μωβ, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἰσπανίας
ἡ κ. ντὲ Βαλίν, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσπερικῶν καὶ ἡ κ. Ραῖρα.

Παπαναστασίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καφαντάρη γκαὶ πέρ, κ. κ.
κ. Β. Λορέστη λευκὰ, κ. καὶ κ. Γακ. Νεγρεπόντη γκαὶ πέρ, κ. κ.
Μ. Μεταξὺ κομψὴ τουαλέττα ἐμπριμέ, κ. καὶ κ. Γ. Μακκὰ μὲ
τουλίν, κ. καὶ κ. Φραντζί, κ. καὶ κ. Ἀραβαντινοῦ, κ. καὶ κ. Μα-
κουάν - πολὺ πικάντικη φροσύνη - κ. Ἐντὸ - κομψὴ οὐλοῦνη.

Δις Εὐκλείδης, κ. καὶ κ. Α. Ἀλ-ἔανδρῃ μωβ τοῦαλέττα, κ. κ.
Δις Βλαχοπούλου ρόζ, κ. καὶ κ. Γ. Πασιπά, κ. καὶ κ. Α. Κα-
τῶλου, κ. κ. Καρατῆς, Πράτ, Ἀνδρεάδης, Καλλέργης, Νεμ-
Ἄντωνόπουλος, Ἀργυροπούλου, Καλογιάννης, κ. κ.

Τὴν παρεδούσαν Κυριακὴν χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὶ τῆς
καὶ τῆς κ. Ν. Νικολαΐδης εἰς τὴν ἐν Κηφισίᾳ θαυμασίαν ἐκπαι-
νῶσαν - πολὺ πικάντικη φροσύνη - κ. Ἐντὸ - κομψὴ οὐλοῦνη.

Πολλὴ ἀνοικτοκαρδία καὶ καλοκαίρινος διάκοσμος τοῦ σπαι-
ὀλίγα ἐπιπλα, πολλὰ λουλούδια στὶς αἰθούσας καὶ τὰ χυλὴν
διακρίνει καλαισθησιαῖα ἐξαιρετικὴ. Κομψοτεχνήματα Κινεζικὰ
κουρτινὲς καὶ καλύμματα πολυθρόνων μεταξωτὰ καὶ λουλού-
ἐμπριμέ.

Θαυμασία ἐμφάνισις τῆς διδῶς Ν. Νικολαΐδης μὲ τουαλέ-
παρὶστάντικη μοναχὴ κίτρινη μὲ μία «κούπ» πολὺπολη καὶ σπαι-
λον ὁρατότατον.

Κεκλημένοι ἦσαν κ. καὶ κ. Πετρίδης τουαλέττα σαρφὸν λευ-
κ. καὶ δις Χαρισιᾶν προῖσιν ντεγκρανέ, κ. καὶ δις Γ. Με-
ζωρέττ ρόζ λευκὸν καπελλὶν ρόζ ψάθα μὲ βελούδον, κ. Καν-
ριώτη πολὺ ὥρᾳ ἐμφάνισις μὲ μωβ μουσελίνα ντεγκρανέ,
καὶ δις Γρηγοριάδης κομψὸν ὀπὸν μὲ φόρεμα καὶ μαντὶ μωβ
κασσιὸν ρόζ δαντέλλες, κ. καὶ κ. Ἀντύπα λῖαν καλαισθητικὴν
λέττα μουσελίνα μωβ μαρὲν καὶ λευκὴ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχοντο ἡ κίνησις στὰς ἐξοχὰς καὶ
τροπικαῖς. Στὴν Αἰθιόπᾳ παραθερίζει ἡδὴ ἀρκετὸς Ἀθηναῖος
σμος. Εἰς τὸ «Καποῖς» συγκεντρώνονται καὶ ἀπόγευμα καὶ σπαι-
νὸν τὸ παγκόσιον. Δυὸ φορὰς τὴν ἑβδομάδα χορεύουν εἰς
ἀνωτέρω κέντρον.

Μεταξὺ τῶν ἐκεῖ παραθερίζουσιν εἶνε κ. καὶ κ. Δημ-
ἀδῃ στὴν ὁποία ὀφείλονται ὥραιες καὶ κομψὲς ἐμφάνσεις, κ. κ.
κ. Δελαγοματίτη, κ. καὶ δις Φορέστη - πολὺ χαριτωμένη -
Λομβάρδου, κ. καὶ δις Κυριατῆ, κ. καὶ δις Θεοδοσίου, κ. κ.
Καμπιῶτη, κ. Ἠλιάδου κ. κ. Καὶ οἱ κ. κ. Φίλων, Σισλιάνου,
ναστασιαδῆς, Ραζῆς, Γρυπάρης κ. κ.

Εἰς τὴν Πορταριά ἔχον ἡδὴ ἐγκατασταθεὶ πολλὰς Ἀθη-
κὲς οἰκογενεῖες. Τὰ «Θεοξένεια» ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε ἐν ἀκμῇ
ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ζήτησιν τῶν δοματίων. Ἡδὴ παρὶ
ζῶν ἐκεῖ κ. καὶ κ. Λεβιδῆ, κ. καὶ δις Χαροκόπου, κ. καὶ κ. Οὐ-
νομίδης, κ. καὶ κ. Πετρίδης, κ. καὶ δις Πετρίδης, κ. καὶ δις Σα-
τιδῆ - ἐμφυχον κομψοτεχνήματα σὰς.

Ἡ Μονταῖν

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΕΥΖΩΝΟΥ

Τὰ γεγονότα τοῦ Καραλή Δερβέν καὶ ὁ στρατηγὸς Γρίβας. —
Μέσα στὴ χαράδρᾳ τῶν συνόρων. — Ὁ πρὸς τὸν Εὐρύταν
Θεοδοσίον ἀντιμετωπίζει ἕνα Τσερκεζὶ λῆχο. — Ὁ αἰ-
μοχαρὴς Ἀμὸς ἀγῶς. — Τὸ τέλος τοῦ νέου Κυναγιεῖρου.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνικῶν μας ἀγώνων ἔχει καὶ σελίδας ἀγνώ-
στον, γραμμένας μὲ τὸ αἷμα ἡρώων τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα
ματαίως θ' ἀναζητήσῃ κανεὶς μέσα στὰ γνωστὰ καὶ φημισμένα
συγγράμματα. Μὴ τέτοια σελίδα εἶνε καὶ ἐκείνη ποὺ γράφτηκε
στὸ 1882, κοντὰ σὲν σταθμὸν τοῦ Καραλή Δερβέν. Ὁ σταθμὸς
αὐτὸς βρισκόταν μισὴ ὥρᾳ μακριὰ ἀπὸ τὰ παλὶὰ μας σύνορα,
στὸ ἀνατολικότερον μέρος τῶν, πρὸς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. Ἄν
καὶ ἀναμφισβητῶς ἦτο σὲ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἐξακολουθοῦσε
νὰ μένῃ στὴν κατοχὴ τῶν Τούρκων ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς
Θεσσαλίας ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ (συμφωνῶν μετὰ τὴν
Βερολίνο Συνθήκην) καὶ μέχρι τοῦ Ἀπριλοῦ τοῦ 1882, ἐνῶ
ὅλοι οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀκίνητοι εἶχαν μείνει σταθμοὶ τῶν θέσεων
Τριῶν Πλατάνων, Ζορμπᾶ, Κέδρου, Τεβχαλὸν κ. κ. κατεχόντο
ἀπὸ τῆς ἐλληνικῆς φρουρῆς. Ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς
Θεσσαλίας στρατηγὸς Γρίβας, θέλοντας νὰ δώσῃ τέλος στὴν
ἔκτασιν αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς ἀδικαιοσύνης ἐπισυνῆλθε τῶν ὀ-
θιμανῶν εἰς διατάξιν νὰ μὴν ἐπιτραπῇ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ σταθμοῦ
τοῦτον ἀπὸ τοὺς τοὺς τοὺς, διότι φαίνεται δι' οὗ Τούρκου εἶχαν
ἐκπλάσει τὴν πρῶσιν ν' ἀδύσθουν τὴν φρουρὰν τοῦ ποὺ ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ 12 ἀνδρῶν.

Οἱ Τούρκοι ἔμαθον μὲ δυσχερὲς τοὺς τὴν ἀπαγόρευσιν
αὐτῇ, διεμαρτυρήσαντο καὶ ἐφοβήσαν διὰ τὸ δάσυν ὑπὲρ.
Συγχρόνως ἔβγινε γνωστὸν δι' ὁ Σαλιχ πασά, ἐπὶ κεφαλῇς
τῶν ταγματῶν στρατοῦ, ἔβγινε σὲν γειτονικὸν Πλαταμῶνα
μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐνισχύσῃ διὰ τῆς βίας τὴν θείον τοῦ Καραλή
Δερβέν. Τοῦτο καὶ ἀπεπειράθη νὰ κάνει τὴν ἐπομένην
τῶν Ἑλληνικῶν παραστάσεων, 15 Ἀπριλοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀπό-
πασμα τῶν Τριῶν Πλατάνων, ἀποτελούμενον ἀπὸ 16 ἀνδρῶν
ὑπὸ τὴν διοίκειν τοῦ ἀνδραγαπιστοῦ Μανουσοπούλου, μολὶς
εἶδε τοὺς Τούρκους νὰ βαδίζοντες πρὸς τὴν ὁδοτικὴν γραμμὴν,
τοὺς ἐκάλει ν' ἀπομακρυνθῶν. Οἱ Τούρκοι δὲν ἀπήκουσαν.
Οἱ Ἑλλήνες τοὺς ἐξέριξαν μὲ ὁμοβροντία. Τὸ σύνθημα τῆς
συμπλοκῆς εἶχε δοθεῖ.

Ὁ Σαλιχ ἐπανερχόμενος ἀφ' ὅπου στὸν ὑπερκείμενον λόφον
τῆς Βίγκλας, μὲ τὸ ἔπιτελεῖν τοῦ καὶ διπύθνη ἀπ' ἐκεῖ τὴν
ἐπίθεσιν 800 στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν τούτοις ματαίως προσε-
πάσσαν νὰ ἐκβιάσουν τὸ σπένδ. Ἐπὶ πέντε ὥρες ἐπυροβολοῦ-
σαν τὴν ἀπ' ὅλους τοὺς γύρους Ἑλληνικοὺς σταθμοὺς ἀπτελε-
σθεῖσαν δύναμιν 59 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν διοίκειν τοῦ ὁπολοχαφῶ
Μανουσοῦ. Κατὰ τὸ βράδι, ὁ ἀγὼν διεκόπη μὲ τὴν ἀποχώρησιν
τῶν Τούρκων.

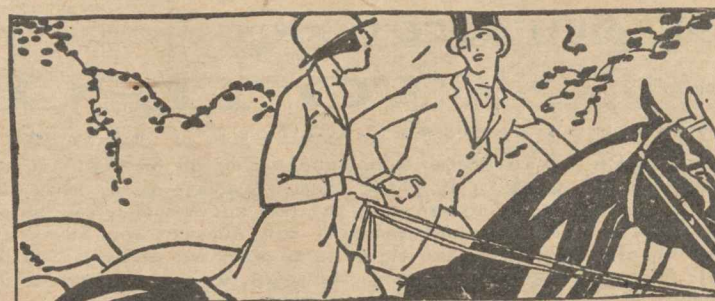
Τὸ Ἑλληνικὸν Ἀρχηγεῖον εἰδοποιήθη ὁμοῦ καὶ τὴν ἴδιαν
νύκτα ἔφθαναν ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς δὲν λῆξουσιν ὑπὸ τὴν
ἐνίσχυσιν νὰ συγκεντρωθῶσιν. Ὁ ἀγὼν ἐπανεληθῇ τὴν ἄλλη
μέρα καὶ τὴν παραπᾶν, χωρὶς κέρδος γιὰ τοὺς Τούρκους. Στὸ
διάστημα τοῦτο ἔφθαναν ἐπικουρίαι ἀπὸ τῆς Ἀθήνας, ἐπὶ τῆς
καὶ οἱ Τούρκοι ἐνισχύοντο σημαντικὰ.

Τὴν 19ην Ἀπριλοῦ ἐνδεδέχθη ἀντιμετωπίζει δύο πραγμα-
τικοὶ στρατοὶ ἀπὸ χιλιάδες ἀνδρῶν καὶ αἱ συμπλοκαὶ ἐκείναι
θὰ ἔπαιναν διαισθητικὴ ἀληθινὴ μάχη, ἂν τὴν ἴδιαν μέρα οἱ
Ὀθωμανοὶ, ποὺ εἶχαν λάβει ἀνταρὰς διατάγας, δὲν ἐπέπαιον
ἀναχωρῆν, τὴν ὁποία οἱ δικαίως δὲν εἶχαν κανένα λόγον ν' ἀγ-
νηθῶν. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἔβγινε ἀφορμὴ νὰ καθορισθῶν
ἀκριβῶς τὰ σύνορα ἀπὸ τῆς Διεθνῆς Στρατιωτικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ
συνεκροτήθη ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ.

Στὴν περίστασιν ὁμῶς ἐπὶ τῆς ἐγρῶς καὶ μὴ ὥρᾳ σελίδα στὴν
ἱστορίαν τοῦ ἐθνικοῦ σώματος. Οἱ γέροντες τῆς περιοχῆς ὀδη-
γοῦν τοὺς ξένους, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ μέρη ἐκεῖνα, σ' ἕνα
τάφο ἀποτελούμενον ἀπὸ λίθους τοῦ βουνοῦ μ' ἕναν ἀτεχνὸ ξύ-
λινον σταυρὸν, ἐπὶ τῶν ὁποίων διαβάζει κανεὶς τὸ ὄνομα τοῦ
ἐξόντου Γ. Θεοδοσίου καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου του.
Γύρω ἀντίζει τὸ θυμὸν καὶ στὰ κλαδιά τῆς γειτονικῆς βελανι-
δίας κεκαυτὸν τὸ πούλι. Στὸν ἄλλο ἐκεῖνον τάφο κοιμᾶται ἕνα
νεανίον παλλικάρ.

Ὁ Θεοδοσίον ἦτο γέννημα θέματα τῆς Ἑρσαντίας. Ὑπλός,
πλατύσθινος, ὁμορφος, τραγικοῦς, ἦτο κοσμογάρπος
καὶ σὲν χαρὸν καὶ σὲν λῆχον. Τὴν πρώτην μέρα τῶν συμ-
πλοκῶν ἐπῆγινε ἀπὸ τῆς Βίγκλας σὲν παραπᾶν σταθμὸν Ζορ-
μπᾶ, σὲν ἔξωθεν διακρίνει ἕναν τοῦρκικὸν λόγον νὰ βαδίζῃ
μέσα στὴν χαράδρᾳ ἡ ὁποία χωρίζει τοὺς δύο τοὺς ἀγῶνες.
Ὁ κίνδυνος γιὰ τὸ μικρὸν Ἑλληνικὸν ἀπόσπασμα τῶν Τριῶν Πλα-
τάνων ἦτο μεγάλος, διότι ἂν ὁ λόχος αὐτὸς κατέβαινε, θὰ πλε-
ροποιεῖσιν τὴν Ἑλληνικὴν θέσιν καὶ θὰ ἐξολοθρεύσιν τοὺς λίγους
στρατιώτας ἐκ. Μὲ κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ ἐμποδισθῇ ἡ πορεία
τῶν Τούρκων, μέχρις οὗ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀπόσπασμα ἐννοήσῃ
τὸν κίνδυνον καὶ λάβῃ τὰς προφυλάξεις του. Ὁ Θεοδοσίον ἦτο
μόνος, ἕνας αὐτὸς ἀπέναντι ἑνὸς ὁλοκληθῶν.

Ἀλλ' ἀδύνατον ! Μπαίγει φωνὴ καὶ τοὺς προσκαλεῖ νὰ στα-
ματήσουν ! Οἱ Τούρκοι, μὲ φανταζόμενοι τὴν ἐξοχὴν τὸλμην ἐνὸς
ἀληθινοῦ στρατιώτη, τὸν ἔπαιαν γιὰ πρόσκοπον στρατιωτικῆς

ΚΩΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

Τοῦ ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΠΡΑΛΑΒΡΙΟΥ

Ὁ ἡθοποιὸς Τσίρχολο γυρνοῦσε καὶ ξαναγυρνοῦσε μέσα σὲν
καρβᾶνι τοῦ χωρὶς νὰ κατορθῶν νὰ κοιμηθῇ τὸν κυνηγοῦσαν
ἕνα σφοδρὸ ἔννοιος... Καὶ τί ἔννοιος ; Ὁ αἰμοχρὸς ῥάφτης του, ὁ
ἀπαίσιος παπουτῆς του, ὁ μαῦρος ξενόδοχος του, ὁ ἀχόρταγος το-
κογλήφης του, μὲ τὰ κοφτερά δόντια. Τὸν κυνηγοῦσαν ἀλύπητα,
τὸν ἀπειλοῦσαν τρομερά.

— Λεπτά ! λεπτά !

Ἀδίκᾳ ἔδωκεν τὸν ἐφίλαττον, ζητώντας ἀπὸ τὸν ὕπνο παρηγο-
ρίαν καὶ λημονίαν. Τὸ κοπάδι τῶν δανειστῶν τοῦ ἀφαίρουν ἡσυχ-
αίαν καὶ ὕπνον.

— Νὰ πληρώσῃς !

Πῶς νὰ πληρώσῃ ; Μὲ τί νὰ πληρώσῃ ; Δουλεῖα δὲν ὑπῆρχε.
Ὁ θάσος πῆγαινε ἀσχηματῶς κρύσις. Ἡ λεγὼν τῶν χορτάτων ἐκείνων
ἀνθρώπων κατεδίωκε ἐναντικεινὰ μὲτῃν πᾶν ἀνυποφορητικότην.

— Τὰ λεπτά μας !

Γιὰτὶ νὰ γίνῃ ἡθοποιός ; Τὴν ἤθελε τὴν δόξα ; Δὲν πληρώνε-
ται ὁ ῥάφτης μὲ χειροκροτήματα ! Πῶς νὰ πλη

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΜΗΝΕΥΜΑ

Τό φίλο μου τόν Ρότζερ Κάρο, πού, καθώς θά δῆτε παρακάτω, μούσωσε μιά φορά τή ζωή, τόν ἐγγνώρισα πρώτη φορά κάτω στή λίμνη τοῦ Πλόβερ, ὅπου πῆγαινα ταχτικά καί ψάρευα, τόν καιρό πού ἔμενα σ' ἓνα ἐξοχικό ξενοδοχεῖο τοῦ Λίφφορτσερ. Συνειδητοῦσα νά πηγαίνα κάθε μέρα ἀπό τίς ἐννιά τό πρωί καί νά μένω ἴσα μέ τίς ἐντεκα. Ψάρευα πάντα μόνος μου, καί, ἂν καί πῆγαινα κάθε μέρα, δέν εἶχα συναντήσει ποτέ κανέναν στό μέρος αὐτό.

Μιά μέρα πού ὅπως καθῶς θυμοῦμαι ἤμουνα φευγαλέος γιατί δέν εἶχα πιάσει τίποτα, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νάρχεται πρὸς τὸ μέρος μου, ἀνάμεσα στά ψηλά χόρτα πού φυτρώνουνε στό ὑγρό χώμα τῆς λίμνης· φορούσε καὶ σταχτιά σκατσέλια ροῦχα, παλιά καί τριμμένα. Καθῶς ἦρθε πρὸς κοντά μου, εἶδα ὅτι τὰριστερὸ μανίκι τοῦ σακκακιῦ του κρεμόταν ἀδαιανό, καί πρόσεξα ὅτι κοίτουσιν λίγο. Ἦταν νεός, καί φαινόταν κυρίως τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως, εἶχε ὅμως ἓνα ὕψος παρῆξενό καί κάπως ἀποκρουστικό. Μολαταῦτα ἤθελε νά μοῦ πιάσῃ κουβέντα. Ἦ μοναξιά δὲ μάρδεσε, καί γὰρ νά πιάσω ἐπὶ τέλους ἓνα φίλο στό μέρος ἐκεῖνο, ἀπεράσισα νὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ πρῶτος. Τὸν ἐρώτησα μήπως εἶχε σπύρτα, γιατί ἐγὼ τὰ εἶχα ξεχάσει καί ἤθελα ν' ἀνάψω ἓνα τσιγάρο... Μοιῶσε τὸν σπύρτα του, τὸν εὐχαρίστησα, καί εἶπα πιάσαμε κουβέντα.

Ἐμαθα τότε ὅτι εἶχε ἔρθε καί αὐτὸς νά μείνῃ λίγες μέρες στό Πλόβερ, καί ὅτι εἶχε νοικιάσει μιά κάμαρα σ' ἓνα σπίτι ἐκεῖ κοντά. Μοῦπε ὅτι τ' ἄρεσε τὸ ψάρεμα καί ὅτι ἤθελε καί αὐτὸς νὰ ψαρεύῃ. Ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι θά μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ ἡ συντροφιά του. Μιλήσαμε ἔπειτα καί γι' ἄλλα διάφορα πράγματα. Δὲν κώιδιζε ὅμως πολὺ μαζί μου. Σὲ λίγο μ' ἀποχαιρέτησε καί ἔφυγε. Φεύγοντας μοῦπε ὅτι θά ξαναρχόταν αὐριο γιὰ νὰ ψαρεύουμε μαζί, καί ὅτι ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος πού βρήκε παρέα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε πάλι, δὲν κώιδιζε ὅμως πολὺ μαζί μου. Μοῦπε πὼς εἶχε κάποια δουλειά. Πέρασαν τότε μερικὲς μέρες πού δέν τὸν εἶδα...

Σὲ πέντε-ἕξι μέρες ἦρθε πάλι. Ἐμαθα τότε ὅτι εἶχε χάσει τὸ χέρι του στὸν Εὐρωπαϊκὸ Πόλεμο, τὸ 1916. Μοῦ εἶπε ἐπίσης ὅτι κοίτουσιν ἐξ αἰτίας ἐνὸς τραύματος πού τοῦ εἶχε προσεγγίσει στό πόδι ἓνα θραῦσμα ὀδόντος, λίγο μετὰ τὴν ἐναρχὴν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Τότε ἔμαθα καί τὸν ὀνόμα τὸν λεγότανε Ρότζερ Κάρο.

Ἐξακολουθοῦσε νάρχεται ταχτικά στή λίμνη, κάθε μέρα σχεδόν, καί ψαρεύαμε μαζί. Ὅταν ἔμαθε τὸν ὀνομα μου, μοῦπε ὅτι εἶχε γνωρίσει κάποιον πού εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μέ μένα τὸν καιρό πού ἦτανε στό στρατό, κάποιον πού σκοτώθηκε στὸν πόλεμο τὸ 1918. Ἦταν ὁ ἀδερφός μου, πού τὸν σκοτώσαν οἱ Γερμανοὶ στό Βερντέν. Μοῦ εἶπε τότε ὅτι ἦτανε πολὺ στενοὶ φίλοι, καί ὅτι λυπήθηκε πολὺ ὅταν τὸν ἔχασε... Αὐτὸ ἠθέλησε ἐννοεῖται περισσότερο τὴ φιλία μας καί μᾶς ἔκανε νὰ συνδεθοῦμε στενότερα.

Ἐξακολουθοῦσαμε νὰ πηγαίνουμε ταχτικά κάθε μέρα καί νὰ ψαρεύουμε στή λίμνη· μιά μέρα ὅμως, πρῶτ-πρωτ, ξαφνικά, μούρχεται ἓνα τηλεγράφημα· με' καλοῦσαν γιὰ ἐπεὶ οὐσα ὑπόθεσι νὰ πάω στό Λονδίνο.

Ἐστειλά λοιπὸν μιά σημείωσι στό σπίτι τοῦ Ρότζερ, γιὰ νὰ μὴ με περιμένῃ στή λίμνη. Τούγραφα ὅτι θά ἔφευγα με τὸ ἔσπερος τῶν ἐντεκα καί ὅτι σὲ δύο, τρεῖς μέρες τὸ πολὺ, θά γυρίζα στό Πλόβερ.

Ἐπειτα ἀρχισα ἀμέσως νὰ ἐτοιμάζω τὰ πράγματά μου γιὰ τὸ ταξίδι. Γιατί ἔπρεπε νὰ προφτάσω τὸ ἔσπερος τῶν ἐντεκα...

Παραξευτέθηκα κάπως πού ὁ Ρότζερ δέν ἦθε νὰ με ἀποχαιρέτησῃ δὲν ἦρθε οὔτε στό ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενα, πού δὲν ἀπείχε ἄλλωστε πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι του. οὔτε στό σταθμό...

Ὅταν ἔφτασα στό σταθμό, κίτταξα γύρω-γύρω μὴ τὸν δῶ πουνθενά, ἀλλὰ δέν τὸν εἶδα. Μπήκα λοιπὸν σ' ἓνα βαγὼν καί κάθισα...

Ἀξαφνὰ, τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόταν τὸ τραῖνο νὰ φύγῃ, εἶδα τὸ φίλο μου Ρότζερ νὰ τρέχῃ ὅσο γρηγορότερα μπορούσε, κοιτάζοντάς με. Τὸν ἐφώνησα δύο φορές, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔδωκε καμμιά προσοχή, σὺν νὴ μὴν εἶχε ἀκούσει. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο.

Χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὸ τρέξιμό του, με προσπέρασε κοιτάζοντάς με, καί ἔξακολουθῆσε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς μηχανικῆς τῆς ἀμαξοστοιχίας. Τότε πρόσεξα ὅτι ἦταν ἐσκούφωτος, ὅτι φαινότανε πολὺ, πάρα πολὺ ταραγμένος, καί ὅτι τὸ πρόσωπό του ἦτανε χλωμό, ὅσοι σὺν τὸ σεντόνι...

Πῆγε καί βρήκε τὸ μηχανοδηγὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας μας, καί τὸν εἶδα νὰ τοῦ λέῃ μερικά λόγια βιαστικά καί με μεγάλη ταραχή. Ὁ μηχανοδηγὸς κίτταξε τότε καλὰ-καλὰ τὸν Κάρο, ἔκανε ἕναν παρῆξενό πορρασμὸ, τὸν ξανακίταξε καλὰ-καλὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, καί ἔβλεπε ἔπειτα τὰ γέλια!

Ὁ Κάρο δέν ἔδωσε προσοχή σ' αὐτά, τὸν εἶδα νὰ σηκώνῃ ψηλά τὸ χέρι του καί νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ ἴδια πούχς πῃ καί πρὶν. Αὐτὴ

τὴ στιγμή ὁ μηχανοδηγὸς μπήκε μέσα καί τὸ τραῖνο σφύριξε, νὰ ξεκινήσῃ. Ὁ Κάρο γύρισε τότε ἀμέσως καί ἔτρεξε πρὸς τὸ γόνι μου. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καί μοῦ φώναξε σὺν τρελλός:

- Ἐβγα ἔξω! Ἐβγα ἔξω!
- Καὶ γιατί; τὸν ἐρώτησα ἐγὼ.
- Πρέπει νὰ βγῇς, ἀμέσως, μοῦ ἀπάντησε.
- Ποῖος τὸ λέει; τοῦ εἶπα ἐγὼ, πού δὲν ἤξερα τί νὰ ἀποκρίνομαι.
- Ὁ ἀδερφός σου, μοῦ φώναξε τότε αὐτός.
- Ὁ ἀδερφός μου; τοῦ εἶπα, ἐκπληκτός· τρελλάθηκες, λοιπόν;

Ρότζερ, τί ἐπαθε;

Ἦ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καθῶς ἦταν ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή, ἐσκούφωτος, ταραγμένος, λαχανιασμένος, φαινότανε σὺν τρελλός, σὺν νὴ πάθει...

Τὸ τραῖνο σφύριξε ἄλλῃ μιά φορά, καί ξεκίνησε...

Ἐβγα ἔξω! οὐράτταζε πάλι, δυνατώτερα αὐτὴ τὴ φορά. Ρότζερ.

Δὲ χάνει καιρό, ἀνεβαίνει στό τραῖνο, πού εἶχε ξεκινήσει μετὰ ἀρπάζει μ' ὅλη τὴ δύνημ τὸ χέρι, καί με κατεβάζει ἀπὸ τὴν βίαν. Περάσαμε μαζί, αὐτὸς ἀποκάτω, ἐγὼ ἀπάνω, στό πλατφόρμα τοῦ σταθμοῦ.

Ἐγὼ θυμώσα πολὺ τότε, γιατί τὰ συχαίνομαι καὶ τέτοια. Ἐν ἀρχίσει νὰ μαζεῖται γύρω μας κόσμος...

— Τρελλάθηκες; τοῦ εἶπα με ἀπότομο τρόπο τὴ στιγμή πού κώιδιξα, τ' εἶν' αὐτὰ πού κάνεις; τί σημαίνουν αὐτά; γιατί μ' ἐβγαλε ἀπὸ τὸ τραῖνο;

Ὁ Κάρο δὲ μ' ἀπάντησε τότε· ἦταν ἀκόμα πολὺ ὠρὸς, καί ἔχε χτυπήσει πέρφοντας μαζί μου στό πλατφόρμα. Καὶ ἀπὸ τὴν πημια εἶχε ῥαλισθῇ λίγο. Τὸν ἔβαλα λοιπὸν σ' ἓνα ἀμάξι καί τὸν ἐπῆγα στό σπίτι του. Ἐκεῖ τὸν περιποιήθηκαν, καί συνήλθε γύρω, γιατί δέν εἶχε χτυπήσει ἀσχημα.

Τὸ ἀπόγευμα πῆγα πρὸς τὸν νὰ δῶ τί κάνει.

— Καλὰ ποὺ βγήκες, μοῦπε μόλις με εἶδε.

Τί νὰ κάνω; τοῦ εἶπα τότε ἐγὼ. Μποροῦσα νὰ πῶ καί ἄλλοις, ἀπὸ μ' ἀρπάζει καί με τράβηξε μετὰ στανι Φτηνά ὅμως τὴ γλυκύτητα. Μποροῦσαμε καί οἱ δύο μᾶς σκοτωνόμαστε...

— Ἐσὺ θά σκοτωνόσουν ἐξάπαντος, ἂν ἔμενες, μοῦπε τότε με μυστηριώδες ὁ Κάρο.

— Λοιπὸν, ἀκουσε νὰ μὴν τί ἀκριβὲς συνέβη. Ὅσα σκα ρακακαλέσω μόνο νὰ μὴ με ἀκούσης...

Καὶ ὁ Κάρο ἀρχισε ἀμέσως με μεγάλη προθυμία:

— Στενοχωρήθηκα κάπως, μοῦπε, ὅταν ἔλαρα τὸ σημεῖο...

μα πού μούστειλες καί ἔμαθα πὼς ἔφυγες, γιατί εἶχα σκοποῦ σ' ἀνταμῶσω καί σῆμαρα ὅπως πάντα στή λίμνη... Καί γι' αὐτό, δέν ξέρω πὼς μοῦρχε ἡ ἰδιοτροπία, φρουρήσιχα λίγο μαζί σου καί ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ ψαρεύω στή λίμνη μόνος μου...

Πῆγα λοιπὸν καί κάθισα ἐκεῖ, ἀνάμεσα στά χόρτα, στό μέρος πού συνειδίζουμε νὰ ψαρεύουμε πάντα... Ἀξαφνὰ-δὲ ἔβλεπα ἐκεῖ οὔτε δύο λεπτά τῆς ὥρας-εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μου, ἀνάμεσα στά καλὰμια καί στά ψηλά χόρτα τῆς λίμνης. Τὴν πρώτη στιγμή νόμισα πὼς εἶσουν ἐσὺ καί σηκώθηκα νὰ σέ ἴδω...

Τότε ὅμως εἶδα ὅτι δέν εἶσουν σὺ, γιατί αὐτὸς πού ἔρχετο εἶτανε πρὸς κοντὸς ἀπὸ σένα, λίγο πρὸς κοντὸς καί πού ἔδωκε καί φορούσε χακί. Προχωροῦσε γρήγορα καί ὅταν ἦρθε ἀπὸς κοντά μου, εἶδα πὼς εἶτανε ὁ ἀδερφός σου! Ὁ ἀδερφός σου πού σκοτώθηκε στό περὶχωρα τοῦ Βερντέν!

Ἦ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν τρώμαξα καί αὐτὸ μούκανε καί με ἐντύπωσι. Προτοῦ ὅμως συνέλθω καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκπληξί μου, ὁ ἀδερφός σου ἀρχισε νὰ μοῦ μιλάει:

— Τρέχα, γρήγορα, μοῦ εἶπε, καί μὴ τὸν ἀφίσῃς νὰ πάω ἐντεκα τὸ τραῖνο! Προσπάθησα νὰ τὸν ἀποτρέψω ἐγὼ, μοῦπε, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα. Τρέχα γρήγορα νὰ τὸν ἀποφύγῃς, γιατί ἂν φύγῃ, εἶνε χαμένος! Ἐνα μεγάλο δυστύχημα θά συμβῇ σὺν μ' αὐτὸ τὸ τραῖνο! Μὴ χάνεις στιγμή, γιατί εἶνε ἀγὰ!

Ἄμα μοῦ εἶπε αὐτὸ ὁ ἀδερφός σου ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸν δρόμο πούχε ἔρθε. Καί ἐγὼ ἔτρεξα ὅσο γρηγορότερα μπορούσα σὲ προφτάσω. Πρῶτα-πρῶτα θέλησα νὰ ἐλδοποιήσω τὸν δρόμο γιὰ νὰ μὴ φύγῃ... Ἄλλ' αὐτὸς με πῆρε γιὰ τρελλό... Ἐπειτα μοῦ εἶπε ὅτι σέ σένα, καί, δόξα τῷ Θεῷ, κατάφερα νὰ σέ βγάλω... Πὼς τὸν φερα καί σὲ προφτάσα οὐτ' ἐγὼ δέν ξέρω...

Αὐτὴ ἡ ἱστορία μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενη καί με συνεπάρ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Τοῦ Sulla Prudhomme

Ὁ! ἂν ἤξερες πὼς κλαίω
ἔτσι μόνος πού εἶμαι τώρα,
κάποια ἡμέρα, κάποια ὥρα,
θὰ περνοῦσε νὰ με ἴδῃς.

Ὁ! ἀγάπη μου, γλυκεῖά μου
ἂν θὰ μύθησε κάποια ἡμέρα,
πόσα λόγια ἔχουν νὰ εἰποῦνε
ὅταν δύο ψυχὲς δοθῶνε,
ἀπ' τὴν πόρτα μου θαρρῶς...

Κι' ἂν ἐμάθαινες ἀκόμα
πόσο τῆς ψυχῆς τὸν πόνο,
μ' ἓνα βλέμμα σου καί μόνο
νὰ γιατρέψῃς ἡμπορεῖς,
θὰ περνοῦσε νὰ με ἴδῃς.

Κι' ἂν ἐρωτήσης καί σοὶ ποῖνε,
πόση ἀγάπη ἔχω γιὰ σένα
πόσα δάκρυα ἔχω χυμένα
θὰ χτυπήσης καί θὰ μῆξῃς.

ΠΑΛΙΑ ΑΓΑΠΗ

Τοῦ William Wordsworth

Ὅλα περνοῦν, ἀγάπη μου, περνοῦν
καὶ τὸ παρὸν αὐτὸ, μὴ ἀνάμνηση θὰ γίγῃ
Ἐνα κενό, ἓνα τίποτα, σ' ὅσους ἀκόμα ζοῦν,
λεγάμην παρελθὸν μονάχα θ' ἀπομείνῃ...

Πάνε καὶ μαρμαθήκανε τὰ κάλλη
δὲν λάρμπουν πιά ὅν ἄλλοτε τὰ μάτια,
θυμῶσα, πόσα χίλιζε παλῶν
στὸν ἔρωτα, πού πέθανε καί αὐτός·
ὦ! ἄλλοι μὲν, καί ἐκεῖνος ὁ καιρὸς
δὲν θὰ ξαναῖθῃ πάλι

Ὅλα περνοῦν, ἀγάπη μου, περνοῦν,
χωρὶς νὰ μᾶς ἐρωτήσουν, διαβήκανε τὰ χρόνια
καί ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου,
καί ὅμως ἐγὼ δέν ἔπαυα νὰ σ' ἀγαπῶ αἰῶνα
με τὸν παλῶν ἔρωτά μου.

Ἀλήθεια δὲν κοιμήθηκα, καί σ' ἀγαπῶ ὡς τὰ τώρα,
καί μέσα μου εἶνα σκιότρημα παιδικῆς ψυχῆς
μὴν λεί πὼς θὰ σ' ἀγαπῶ, ὡς τὴν στερεὴ τὴν ὥρα
μὴν δὴ τὴ φλόγα τῆς παλῆς, τῆς πρώτης μου ζωῆς

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΟΥΔΑ

Τοῦ Henrik Ibsen

Μιά κοπελλούδα κάθεται στήν ὄχθη, στό ποτάμι
τὸ ἦομα κυτίζοντας σιωπηλὰ νερά,
τὸ δειλινὸ ξανθόχρως, σὺν χθὲς καί φέρνει πάλι
σὴν κοπελλούδα τὰ δεινὰ, καί δώχῃς τὴ χαρά...

Τὸ λυπημένο βλέμμα τῆς κορρῶνι στό νερό
καί ἔχει τὴν ὄψη πένθιμη, σὺν καί περσμένον
νὰ βλέπει ἐμπρὸς τῆς νὰ περῇ, νὰ χάνεται, ὀρθομένο.
στοῦ ποταμοῦ τὸν σιωπηλὸ καί σκοτεινὸ βυθό.

Ὁ! περσμένα δεινὰ! ὦ περσμένα χρόνια!
Ἐδὼ μικρὴ καί ἀνίδεη ἔρχοταν τὰ βράδια
καί ἔβλεπε μέσα στοῦ νεροῦ τὸ σκοτεινὸ καθρέπτη
τοῦ νέου ἐκείνου τὴ μορφή νὰ τῆς χαμογελά...

Καί τώρα! καὶ μεγάλωσε, εἶνε γυναῖκα πιά!...
τὰ νεῖτα τῆς περσάνε, χωρὶς ἀγάτη ἄλλη
ὁ νέος ἐκεῖνος γάμῃ, δέν τὸν ξαναῖδε πιά,
καί στό ποτάμι μάταια θὰ τὸν γρεῖθῃ πάλι...

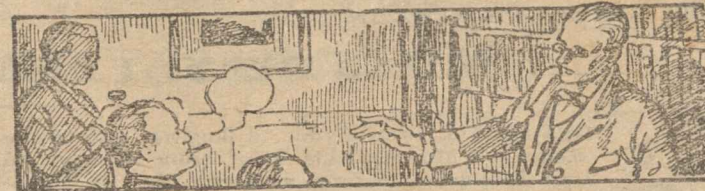
Ἐπέρσαν, ἐπέρσαν, τὰ χρόνια τὰ παλὰ...
Ἐῖσω τῆς τώρα, ἡ σιωπὴ καί ἡ σκοτεινία τῆς μένης.
Ἦ κόρη ἀκόμα στό νερό στοιάζεται σκυμμένη
καί ἡ Σελήνη ἀργυρὴν τὴ βλέπῃ ἀπὸ ψηλά...

Μεταφράσεις Τάκη Λιακέα

κάπως, ἀλλὰ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δέν πιστεύω τίποτα ἀπ' αὐτά. Αὐτὸ ποῦμαθα ὅμως λίγο ἀργότερα μ' ἔκανε νὰ μὴν ξέρω ἂν ἔπρεπε νὰ τὰ πιστέψω ἢ ὄχι...

Σὲ τὴν τὸ βράδυ, ἔφτασε στό ἐξοχικό μου ξενοδοχεῖο ἡ εἰδη-
οὶς μᾶς τρομερὰς συγκρούσεως. Τὸ ἔσπερος τῶν ἐντεκα, ἐνῶ ἔτρεχε
με ταχύντηα ἐξήντα μιλίων, καί εἶχε ἦδη ἀπομακρυνθῇ ἀκριτὰ
ἀπὸ τὸ Πλόβερ, συνεκρούσθη μ' ἓνα φορητὸν τραῖνο ποὺρχετο
ἀντιθέτως. Τὰ περισσώτερα βαγόνια ἀνετράπησαν καί μερικά ἐπε-
σαν κάτω σὲ μιά χαράδρα. Σκοτώθηκαν ἐβδονήγνια καί πληγωθή-
καν σοβαρὰς καμμιά ἑκατοστὴ. Τὰ πρῶτα τρία βαγόνια εἶχανε γίνει
θρόνυα. Μετὰ τὴν σύγκρουσι τὸ τραῖνο ἔπιασε φρενιά, λόγῳ τῆς
ἀνατροπῆς τῆς ἀπομακρυνῆς... Καί τὸ πρῶτο βαγόνι, ὅπου εἶχα
μετὰ καί μετὰ τὸ ὅτιο θὰ ταξίδευα ἂν δέν μ' ἐμπόδιζε ὁ Κάρο, δέν
ἀποτελοῦσε τώρα παρὰ ἓναν ἀμορφο σωρὸ ἀπὸ καμμένα ξύλα, σπα-
σμένα σίδερα καί στάχτες!

Michael Orme

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κατὰ τὴν γνώμην μου, τὰ δύο καλύτερα σπόρ, γιὰ μιά γυ-
ναῖκα, εἶνε ὁ περίπατος καί τὸ κολύμπι. Ὅχι μόνο διότι ἀναπτύ-
σσουν τοὺς μῦς καί κλίνουν πρὸς λεβέντικο τὸ σῶμα, ἀλλὰ καί
γιατὶ ἀναπτύσσουν τοὺς πνεύμονας, ἐνισχύουν τὸ σπῆθος καί δι-
δουν σὺν αἰσθητικὴν ἐντύπωσιν τὴν γυναῖκα.

Μὴν διαβάζετε ποτέ, ἱατρικὰ βιβλία. Θὰ βρῆτε ἀπάνω σας
ὅλα τὰ συμπτώματα τῶν ἀσθενειῶν πού ἀναφέρουν. Ἐνα ἱατρι-
κὸ βιβλίο, δέν εἶνε μόνον ἓνας κατάλογος συμπτωμάτων, ἀλλὰ
καί μιά λαθρογινώσκου περιπλοκὴ αἰτίων καί αἰτιατῶν, ἰδεῶν
καί ἡπνοειῶν, ἀνακατεμένων καί ἀλλοκαβαλλικευμένων.

Πρέπει νὰ εἰσαι ἱατρός γιὰ νὰ τὰ κατάλῃς, ἀλλοιῶς τὰ
παρεξηγεῖς καί καταντῇς νευρασθενικός.

Τρώγετε λίγο τὸ καλοκαίρι. Φυλάξτε τὴν δεξί σας γιὰ
τὸν χειμῶνα, λοιπὸν, ἔνεκα τοῦ χρόνου, ἡ ἀπώλεια τῆς σωματικῆς
θερμότητας εἶνε πρὸς μεγάλην.

Προφυλάσσετε πολὺ τὸ γάλα τὸ καλοκαίρι καί ἰδίως τὸ γά-
λα τῶν μικρῶν παιδιῶν, καί αὐτὸ γιατί εἶνε φορεὺς, τοῦ μικρο-
βίου πάσης νόσου καί ἰδίως τῆς φυματιώσεως.

Πολλοὶ ἐγείναι νευρασθενικοὶ, ὅχι γιατί ἐπρόκειτο νὰ γίνον, ἀλλὰ
γιατὶ ἐφθάρκαν νὰ γίνον. Ἦ νευρασθένεια δέν εἶνε παρὰ
ἀδυναμία θελήσεως. Δυναμώστε λοιπὸν τὴν θέλησιν σας.
Τὰ διάφορα σπόρ εἶνε ὁ καλύτερος ἱατρός σας γι' αὐτὸ

Ἦ ἐπίδρασις τῆς ζέσεως σὲ κάθε εἶδος μόλυνσι εἶνε γνωστὴ.
Προσέχετε λοιπὸν τὴν πληγὴν.
Ἐπίσης ἡ πολλὴ ζέση χαλαρώνει τὴν ἐλαστικότητα τῶν
ἀρτηριῶν, στασιάζει τὰ εἶδη, χαλαρὴ διαρκῶς τὸ στομάχι καί τὴν
ὄρεξιν, καί μετὰ μὴ λέξι κάνει σὺν ἀρρώστῳ τὸν ἄνθρωπον.

Τελειώστε κάθε μέρα τὸ φαγητὸ σας μ' ἓνα εὐφρημα ζεστό.
Μὴν ἐργάζεσθε ποτέ μετὰ τὸ φαγητὸν καί ἀρπάζετε μισὴ ὥρα
τὸ στομάχι σας ἥσυχον γιὰ νὰ χωνεύῃ.

Ἀμα περνοῦσε τὴν ἡλικίαν τῶν πενήντικον ἐτῶν, συνειδη-
στε νὰ τρώτε τὴν τροφὴν σας, με πολὺ λίγο ἄλτι.

Τὸ ἄλτι, πού εἶνε τόσο βασισμὸς γιὰ τὴν νεότητα, εἶνε πολ-
λὸ ἐπιβλαβὲς διὰ τὰ νεοτὰ καί κορυφαμένα.

Νεαρὲς ὑπέρβη, ἂν ὀπτε τὸ καὶ τὸ σας εἶνε ἀνοήτως, μὴν
ἡσυχάζετε λέγοντας:

Δεν εἶνε τίποτα, ἔχει τὰ δοντάκια του.
Προσέχετε τοι, γιὰ νὰ μὴ σὰς εὖρη τίποτε κατόπιν, τὸ ὅποιον
ἐγὼ ἦταν ἐν κόλῳ νὰ προληφθῇ, θάναί ποτὶ δύσκολο γὰ θεο-
περῶν κατόπιν.

Ἀλλὰ καί τὰ δόντια του νὰ ἔχῃ, ἀποφεύγετε τὰ κατὰ γι-
ατροσόφια.

Ἀποφεύγετε δύο μυστεῖα τὸ πιεθῇ. Εἶνε ἐπιβλαβὲς καί μά-
λιστα τὴν τὸ καλοκαίρι.

Θέλουν νὰ πῶνε διὰ τὴν μεγάλην κητοφαγία δίνει θάρρος καί
ἐνέργειαν στοὺς κητοφάγους. ἴσως.
Ἀλλὰ τοὺς κάνει ἐπίσης πρὸς ἐρεθισμένους γιὰ τὸ παρὰ
κρὸ, καί πρὸς νευρικούς καί θυμώδεις.

Ἐπὶ τὴν ἐκκαίριαν αἰθί μᾶθετε καί διὰ δέν πρέπει τὸ πιστεύε-
τε καί μερικά παραμύθια πού πού λέγε γιὰ τὸ κρῶς τῶν μικρῶν
ἀνθρώπων, τὸν μοσχαριῶν καί τῶν πουλερικῶν. Ὅλα αὐτὰ δίδουν
τὴν ἀντροπομορφισμὸν.

Φυσικά, τὸ λευκὸ κρῶς εἶνε προτιμώτερον ἀπὸ τὸ κόκκινον
τὸ παραφθιμένο.

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΡΩΤΕΣ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΩΝ

ΩΡΑ που όλοι συναντώνται τα βαγόνια, στα ατμόπλοια και ή αϊθουσες κάθε ξενοδοχείου εδνόνουν για λίγες ώρες ανθρώπους που ποτέ πειά δεν θα ξαναϊδοθούν, τώρα που στις παραλίες συναντά κανείς νεαρές γυναίκες που περνούν σαν όνειρα, εμφορω ν' ανοίξω το κουτί των αναμνήσεων μου και να διηγηθώ στον τις ζοηρές και φευγαλέες αισθήσεις, που μπορεί κανείς να τις ονομάσει «έρωτας πέντε λεπτών της ώρας».

Ποιός από μιάς δεν έκλεισε κάπου κανένα κουτάκι γεμάτο από επιστολές, από κομμάτια κορδελλών, ή φαιστίο σβυσμένο και για πάντα πιά σιωπηλό; Κανένα μικρό χτενάκι, κανένα φιάγκο βελουδένιο, κανένα περιδέραιο από χάνδρες, τίποτα λουλούδια μαρμαρένια, έξω από μπουκετάκια μενεξεδίων και κλαράκια πασαλιάς που μυρίζουν άχρωο; Αυτό μιάς άφησαν ή παιδικές χαρές μας, έκεινες ή εύτυχίες, ή μεγάλες σαν τον κόσμο, που έγκεινται σ' ένα χερτάκι γυναικείο.

Πόσες ιγαπήσαμε που περάσαν για λίγες στιγμές από μπροστά μας και ποτέ πειά δεν τις ξαναείδαμε! Θυμηθήτε μιά ήμέρα, που καθώς γυρίζατε ένα δρόμο, ή στην προκυμαία, ή στην παραλία, είδατε κάτι ολόξανθο μαλλιά, που παίζαν στον αέρα, ή κανένα μισοσώρι μισοσηκωμένο στο πλάγι, ή κανένα τακουνάκι ή ατλάζενιο;

Εσταθήκατε για να το δήτε να περάσει...

Έκεινη έννοιση το θαυμασμό σας, κοκκίνισε και έστράφη. Ή ματιά που έριξε σε σάς φαινότανε σαν να είχε:

— Κι' εγώ θα σ' αγαπούσα ίσως, αν είσευρα ποιά είσαι.

Και τίποτα άλλο.

Ο πατέρας της, ή ο αδελφός της, ή ο σύζυγός της, ένας άνδρας επί τέλους, την συνόδευε... Έξακολουθήσε το δρόμο της και για μια στιγμή την όνειροπολήσατε. "Ε! Αυτό ήταν ένας έρωας πέντε λεπτών.

Να σάς πω μιά ιστορία, μιά μόνη απλή, καθώς θα ήδωτε και συγκινητική, πιστεύω.

Ήτο το περασμένο έτος, 10 Αυγούστου, στο Ρουαγιάν, μιά κομφοπλι λουτρών στη συμβολή του ποταμού Γιρόνδου. Ένας ούρανός γαλανός, γεμάτος λάμψη και άχτι, νερ, μιά θάλασσα ήσυχη και φωτεινή. Μακριά από κάθε μέρος, παραλία πράσινη.

Το βαπόρι πήγαινε από το Ρουαγιάν εις το Μπορντώ. Στο κατάστρωμα μιά μεγάλη τέντα ήταν απλωμένη και έσκίαζε τους επιβάτες. Ή κακνοδόχος κάπνιζε, οι τροχοί τρέμαν από ανυπομονησία.

— Έμπρός, φώναζαν οι πόλιτες.

Το παλαμάρι έπεσε βαρεία στη θάλασσα και το πλοίο άπολύθηκε σχίζοντας τα νερά και αφήνοντας πίσω του ένα μακρύ αύλακι, στο οποίο στριφογυρίζε ένας τρελλός άφρός.

Τότε την παρατήρησα. Ψηλή, κομψή, ξανθή, γαλανή, άσπρη, τριανταφυλλιά, όλα έπάνω της φώναζαν νεότητα και ευγένειαν. "Ω! δεν άργησα πολύ να την αγαπήσω! Αυτή το παρετήρησεν άμέσως, έριξε ενάμου μου ένα βλέμμα αυστηρό, άνοιξεν ένα βιβλίο και άρχισε να διαβάζει.

Τα μαλλιά της ήταν σαν πασαλισμένα από τέφρα φοίνικος. Είχεν ένα χρυσάφι με άποχρώσεις βαθείς, πολύ βαθεία φαιές.

Από πίσω της ένας υπηρέτης καλοντυμένος, στηριζότανε στη σκάλα. Έπειτα εκείνη έσηκώθηκε, πήρε τα κούλια και πλησιάσασα στην άκρη, κτύπησε το άκρωτήριο του Αγίου Γεωργίου και το μύλο του Λαβαλλίε.

Γρήγορα-γρήγορα πλησιάζω και άνοιγω το βιβλίο της, ήταν ό «Μικρός Ναυτής», έργον έγκριθέν υπό του Αρχιεπισκόπου της Τούρ». Στο αντίστοιχο δέ μέρος του έξωφύλλου διάβασα:

Αύκειον Ροσφόρ. Τάξις ένάτη. Πρώτον βραβείον γυναιστικής, ίπνευμένην εις τον μαθητήν Παύλον Δε... "Ο Διευθυντής Ζ. — Είς την ένάτην τάξιν, είπα με τον νομ, το παιδί είχε εως επτά έτών. Αυτή θα το άφηκε στο σχολείον. Ύπανδρευθεΐσα δε, καέξ έτών, θα ίνε σήμερα είκοσι πέντε.

Έμαθα και το όνομά της. Άφου έβαλα πάλιν το βιβλίο εις την θέσιν του, εκείνη επανήλθε στη καρέκλα της, χωρίς να χάση ουτε το παραμικρόν από τα κινήματά μου.

Έγειναν κάτι άρεσκέματα, ορθήσαν κάτι βλέμματα κρυφά, έξεδηλώθηκαν κάτι άπόπειροι μειδιαμάτων, κάτι ίχνη κοκκίνιλας. Άλλοτε φαινόταν σαν να θυμονε με την έπιμονή μου και μ' έμάλωνε πτυχώνουσα το μέτωπό της. Άλλοτε, βλέπουσα ότι ό θυμός της, μ' έλυνουσε, με συγχωρούσε με ένα χαριτωμένο νάχι.

Στις δέκα κατέβηκε στο γεύμα. Πήγα και κάθησα κοντά της στο τραπέζι. Δεν είχαμε άκόμα άλλάξει ουτε μιά λέξη.

Έκεινη ζήτησε δυο αγγά. Έγώ τέσσερα. Έπειτα μίαν κοτολέταν. Έγώ δυο. Έπειτα έζήτησε ροδάκινα. Έγώ περιμένα. Είχε

δυο ροδάκινα στο πιάτο της. Έφαγε το ένα και έσηκώθη.

— "Ω! μου το δίδετε το άλλο; της λέω έκτεντικώς.

Έκοκκίνισεν ως το άσπράδι των ματιών της, έπήρε το ροδάκινο και μου το έβαλε στο χέρι. Δεν έλαβα καιρό να της είπω ουτε εύχαριστώ. Είχεν άναβη επάνω.

Καθώς έτοιμαζόμουν να της μιλήσω:

— Γιάννη, λέγει του υπηρέτου της, να είσαι κοντά μου, μη κάθεται τόσο μακριά.

— Κυρία... άρχισα να ψιθυρίζω.

— "Ω! μη μου όμιλείτε έμπρός σ' αυτόν, σάς παρακαλώ.

Έφθάσαμε εις το Μπορντώ. Ένας άξιωματικός του ναυτικού με σπολή, πήδησε στη γέφυρα.

— Ή άμαξα μιάς περιμένει, της λέει. Έχουμε μιά ώρα να περάσουμε στο ξενοδοχείο μοναχά, καυμένη Μπέρτα. Πρέπει να είμαι στην Τουλών, άδριο το πρωί.

Μου έριξε εν αυτή, μιά τελευταία ματιά και χάθηκε στο πλήθος. Μετά έξ ήμνης — πρό όλίγων ήμερών — έλαβα αυτό το γράμματάκι:

«Κ όρ ε,ε,

Ίσως δεν μ' έληρομήνατε. Ένθυμώσθε; Στο βαπόρι που πήγαίναμε από Ρουαγιάν εις το Μπορντώ; Με άγαπήσατε λίγες στιγμές. Λοιπόν σάς είδοσάμυ όν άποθήσω.

Χθές έδιοβάσατε εις τας έφημερίδας:

«Ή κυρία Δ... σύζυγος του λαμπρού έξωματικού του ναυτικού, άπεβίωσε εις ήλικίον είκοσι έξ έτών».

Και σαν άπέθνηκε άνεπόλησε όλα τα είλικρινή αισθήματά που είχε συναντήσει στη ζωή της και μαζί μ' αυτά είχε έλνα βροί κι' ένα έρωτα πέντε λεπτών.

Βέβαια, έπειτα από μιά από τις σπουτήσεις έκεινες τις κεραυνοβόλους, λέγαμε

με το νομ μας:

— Θέ να ξαναϊδω τη γυναίκα αυτή;

Το έργον της άποκρυσταλλώσεως γίνεται σε είκοσι τέσσερις ώρες. Έπειτα ένα τυχαίο περιστατικό μιάς άποκαμίνε. Όρηθήσθε ότι θα επανέλθουμε. Τοποθετούμε σε μιά άκρη της έπείρας ένα κομμάτι από ψωμί που πήραμε από το τραπέζι, μιά μπουκιά, όπου τα δοντάκια της άποτύπωσαν ένα φρεστόν. Άλλά εις γιατί ή έντύπωσις ήτανε παραπολύ ταχεία, είτε γιατί μιά μεσηχολία όλίγων όρών άρκει να κατευνάσσει αυτόν τον έρωτα, που πιάστηκε σε μιά στιγμή, όλα περνούνε μοναχά τους. Και δεν άπομύθησε πλέον για ότι δεν άποχτήσαμε.

Κι' εκείνο που μπορούσε να ήταν ένα μεγάλο πάθος, μένει σ' μιά κατάστασι άπλης μόνον συμπαθείας.

Aurelien Scholl

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

«Όταν ή άοιδός Σιντάγη, άρχισε το μουσικό της στάδιο επί θέατρο της Βιέννης, τη σφυρίζαν με λύσσα κάθε βρόδον, οι άνθρωποι και φίλοι της αντίχλην της Άμαλίας Στένιγκεν, όπλια είχαν άρχισει να παρακμίζη έννεκον το έκλότυον και άπώ του βίον που έκανε...»

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και ή κυρία Σιντάγη ήσαν στο κατάκορφο της δόξης της. Μιά ήμέρα βγήκε περίπατο σ' ένα δρόμο της Βιέννης, όταν είδε ένα μικρό παιδάκι, που άπώ γούσε από το χέρι, μιά τρυφή γυναικα.

— Έλα έδώ, παιδάκι μου, του ειπεν ή κυρία Σιντάγη, που εινε ατή ή γυναικα που συνοδεύεις;

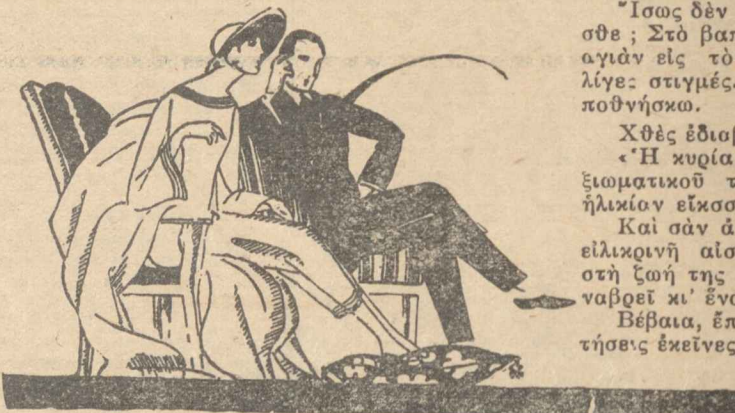
— Εινε ή μητέρα μου, άπάντησε το μικρό παιδί, ή Άμαλία Στένιγκεν. Ήταν άλλοτε μεγάλη άοιδός, άλλά έχασε τη φωνή της και έκλαιγε γι' αυτό, τόσο πολύ, που έχασε και τα μάτια της.

— Δώσε της ατά, άγάπη μου, ειπεν ή κυρία Σιντάγη, και είπες της ότι μιά παλαιά φιλενάδα της θα 'ρθή σήμερα να την έπισκεφθή.

Την επομένην έβδομάδα από Βερολίνον, ή κυρία Σιντάγη, έφθασεν και μιά ευεργετική παρτίδα εις χέρων μιάς τρυφής γυναικός. Πλήρωσε ένα μεγάλον οφθαλμολόγο, άλλά έστειλε άδύνατο ν' άποδοθή τί φως των ματιών της εις την τρυφήν γυναικα.

Μέχρι της ήμέρας του θανάτου της Άμαλίας Στένιγκεν, ή κυρία Σιντάγη έξηκολούθησε να φροντίζη για ατή και για την συγγαίτην της.

Έτσι ή «Βασίλισσα του άσματος» έξεδικήθη την αντίστασιν της.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πρός αυτή είχε στραμμένο το πρόσωπό του που το κατείχε μιά άπερίγραπτη συγκίνησις. Συγκίνησις μίσους ή έρωτος; Κανένας δε θα μπορούσε ν' άπάντηση σ' αυτό. Είταν όμως βέβαιο ότι ή νέα κόμησα διέτρεχε σπουδαίο κίνδυνον.

Ένω δε ό Φλορεστάν τρέμοντας από την άγωνία, ζήτησε με τι τρόπο να προστατεύση εκείνην που αγαπούσε, ό Διέγος Διάξ άφησε τη θέση του, και άφου διπλώθηκε στα δύο, σά φείδι, σούρνοντας έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της κόμησσης.

Στο δεξί του χέρι κρατούσε τη λαβή ενός έγγχειριδίου. Βλέποντας αυτό ό ύποκομης ενάγκωσεν... Τι έπρεπε να κάνει; Να φωνάξη, να έστηνη την κόμησσαν... Μά αυτό δεν έπρεπε ουτε να το σκεφθή. Γιατί έτσι θα έκανε το δολοφόνο να τελειώνη μιά ώρα άρχιτερα το έργο του.

Με μιά ματιά ό Φλορεστάν μέτρησε την άπόσταση που τον έχώριζε από το έδαφος. Είταν μεγάλη, άλλά μιά άγρόμπελη, άπλωσε προς το μέρος του τοίχου τα κλωνάρια της κι' από κει μπορούσε να κατεβή.

Δεν έδίστασε...

Μ' ένα πήδημα διεσκέλισε το παράθυρο.

“Ως τόσο κι' ό δόν Διάξ πλησίαζε άργά και με σύνεση τη δολόρα... Κάθε στιγμή έσπερε πσω του, δεξιά του κι' άριστερά του για να κοιτάξει μ' όν τον πέρας ή ιδέα να κοιτάξει κι' άπό πάνω του.

“Ο Φλορεστάν γαντζώνοντας με τα χέρια και τα πόδια στον τοίχο και στο δέντρο, μόκρεσε, χωρίς να τον άντιληφθή ό Ίσπανός, να κατέβει.

“Όσο όμως γρήγορα κι' άν κατέβηκε είταν άμφίβολο άν θα κατόρθωνε να σώσει τη δολόρα. Γιατί τη στιγμή που εκείνος πατούσε το πόδι του στη γη, ό δόν Διάξ έμπαινε μέσα στο ίσκιωμα όπου άνακαυόταν ή ώραία κόμησσα.

Τότε ό κακοήγος έπαψε να σούρνεται πιά και στηλώσε ολόκαυρο το κορμί του. Τα κίτρινα μάτια του έλαμπαν σαν κάρβουνα και γελούσε ένα άπαισίο σιωπηλό γέλιο, όταν έφτασε μπρός στην κόμνια της δολόρας.

Χωρίς να διστάζει ουτε στιγμή τότε, ύψωσε το χέρι του που κρατούσε το έγγχειρίδιο για να τη χτυπήσει.

Άλλά σχεδόν άμέσως, είτε από οίκτο, είτε γιατί ή παλιά του άγάπη προς τη δολόρα ένίκησε το μίσος του, το χέρι του ξανάπεσε κάτω άπρακτο.

Και σ' α να τον έβιασε μιά άκατανίκητη τρέλλα εκόλλησε τα χείλη του σ' α χείλη της κόμησσης.

Ή δολόρα νοιώθοντας το δυνατό αυτό φίλημα, έπληνε άναπηδώντας κατατρομαγμένη.

Βλέποντας δίπλα της όρθιο έναν άνδρα που τον σκοτάδι την έμπόδιζε να διακρίνη το πρόσωπό του, έβγαλε μιά κραυγή διαπεραστική κι' έπήδησε έξω από την αίθρα της.

“Ο δόν Διάξ θέλησε να την κρατήσει και να την σπείξη, άλλά ένας δυνατός πόνος στον όμο τον άνάγκασε να όπισθοχωρήσει... “Ο Φλορεστάν τον είχε χτυπήσει αλύτητα με τη λαβή του σπαθιού του.

Τότε ή κόμησσα, που την κατείχε ένας άπερίγραπτος τρόμος, πέρασε άνάμεσα από τους δυο άντρες τρέχοντας και ζήτηστας βοήθεια.

“Ο Φλορεστάν κι' ό δόν Διέγος έμειναν άντιμέτωποι.

Έκπληκτος από την επίθεση ό Ίσπανός είχε κάνει προς τα πίσω και, σαν πανούργος που είταν, ήθελε πριν άντεπιτεθή, να μάθει ποιός είταν αυτός που τον είχε χτυπήσει.

Μά έν τω μεταξύ είχε νυχτώσει ολότελα.

“Ο Διάξ όπισθοχωρώντας διαρκώς προσπαθούσε να βγει από το ίσκιωμα. “Ο ύποκομης τον παρεκολούθησε βήμα προς βήμα.

“Ετσι έβράδισαν κάμποσο. “Ο Φλορεστάν μεθυμένος από τη λύσσα του προσπαθούσε με γροθιές και κλωτσιές να βρει τον αντίπαλό του και να τον χτυπήσει, ένθ έκεινος, σούρνοντας, προσπαθούσε να ξεφύγει τα χτυπήματά του.

Ή μαγία του Φλορεστάν είταν άπερίγραπτη. Το ύβριστικό φίλημα, που είχε άποδοθεί ό δόν Διάξ σ' α χείλη της δολόρας, τον έσφαζε στην καρδιά. Το φίλημα αυτό του φανότανε σ' α στίγμα δικό του. Τα χείλη του έτρεμαν από την όργη. Δοκίμασε να μιλήσει, με δέν μπορούσε.

“Ο Διάξ, άπεναντίας, σιγά-σιγά συνερχότανε.

“Αμα έφερε τον αντίπαλό του σε άνοιχτό μέρος, άμα είδε το πρόσωπό του κατ' άπ' το φώς των άστρων, τότε ή άπαισία μορφή του φωτίστηκε από χαρά και χαμογέλασε σατανικά.

Μπορούσε να σκοτώσει το Φλορεστάν που ό θυμός του τον έκανε άπείσοπτο σαν παιδί, μιά προτίμησε να έξακολουθήση να σέρνεται προς τα πίσω και ν' άποφεύγη τις επιθέσεις του ύπο-

κόμητος.

“Ετσι, σούρνοντας, βήμα προς βήμα, έφτασε ως το άγαλμα της Άρτέμιδος από το οποίο είχε ξεκινήσει κι' έφτασε εκεί χωρίς καμιά πλγή. Όταν ό Φλορεστάν είδε τον αντίπαλό του όρθιο ν' άκουμπά με τις πλάτες στο βάθρο του άγάλματος και να μη μπορεί να ξεφύγει από πουθενά, του κατέφερε μιά τρομερή σπαθιά.

Άλλά άντι να καρφώσει τον δόν Διάξ με το σπαθί του, το είδε να χτυπάει άπάνω στο μάρμαρο και να λυγίζει. “Ο Ίσπανός σ' α χέλι είχε ξεφύγει τη σπαθιά κι' είχε ξεγλυστρήσει προς την άλλη μεριά του τετράγωνου βάθρου.

— “Α, διάβολε! ούρλιαξε ό Φλορεστάν ντε Μορλάκ, φοβάσαι λοιπόν!

“Ενα σατανικό γέλιο είταν ή άπάντησή...

“Ο Φλορεστάν όρησε, έφερε γύρω το βάθρο μ' α βρήκε κανένα. “Ο Έξάδελφος του Διαβόλου είχε γίνει άφαντος όπως γάνονται τα πουλιά στον αέρα.

“Ο ύποκομης ένιωσε τις τρίχες του να σηκώνονται. “Όπως όλοι οϊάνθρωποι της εποχής του, είταν κι' αυτός προληπτικός και δέ μπορούσε να ύποθέση παρα δυο πράγματα, ή ότι άνοιξε ή γη και κατέπιε τον δόν Διάξ ή ότι είχε εξαφανισθεί στο διάστημα.

Στάθηκε λοιπόν γεμάτος κατάπληξη, θύμα ενός μυστικού τρόμου άνασώζοντα, με το μάτι το σκοτάδι και τη σιωπή.

“Αεαφνα προς το μέρος του άνακτόρου της Θούνης είδε να κινούνται φωτά και συγχρόνως άκούστηκαν φωνές συνοδευόμενες από γαυγίσματα σκυλιών. Ή κόμησσα της Θούνης βέβαια είχε γυρίσει στο σπίτι της και είχε άνακοινώσει τι της συνέβη.

Οϊ άνθρωποι και τα σκυ' α πλησίαζαν ολόένα στο μέρος όπου βρισκόταν ό Φλορεστάν.

“Ο φτωχός ύποκομης είταν χαμένος. Πώς θα δικαιολογούσε την παρουσία του εκεί; Ξένος ολότελα στην Τουρραίνη, χωρίς καμιά σχέση έπως είταν, όσο κι' άν διαμαρτυρότανε όσο κι' άν διεκήρυσσε τις άγάθες προθέσεις του, δε θα εύρισκε κανένα για να τον πιστέψει.

Έξ άλλου, σε μιά τέτοια περίπτωση, ποιός θα του έδινε καιρό να έξηγηθεί και ν' άπολογηθεί. Μόλις τον έπιασαν θα τον έσκότωναν.

Τρέχοντας μ' όλη του την ταχύτητα έφτασε κάτω άπ' το παράθυρο από το οποίο είχε κατέβει. Μά τ' άνέβασμα είταν ολωσδιόλου άδύνατο, γιατί τα περισσότερα κλαδιά της άγρόμπελης από τα όποια έπρεπε να πιαστεί είχανε σπάσει στην κάθοδό του.

Είταν λοιπόν ύποχρεωμένος ν' άγκατερήσει...

Τότε, σκουίζοντας τον ιδρώτα του που πλημμύριζε το πρόσωπό του ό Φλορεστάν τράβηξε το τακισμένο σπαθί του και με τα μάτια βλοσυρά, τα φρύδια μεζωμένα περιμενε...

Οϊ άνθρωποι του παλατιού άπείχαν καμιά έκασοτή βήματα άπ' αυτόν...

Σε δυο λεπτά ό Φλορεστάν θα είχε άνακαλυφθεί από τα σκυλλιά.

“Αεαφνα, ένωσε να του άγγίζει κάποιος τον όμο και να του ψιθυρίζει σιγά ατή τη λέξη:

— Άνεβήτε!

“Ο Φλορεστάν έστρεψε άμέσως να δη ποιός είχε ψυχή δέ βρισκόταν πίσω του.

Μόνο το ίδιο καταχθόνιο γέλιο που τον είχε κατατρομάξει πρό όλίγου άκούστηκε πάλι πολύ κοντά του.

“Ο Φλορεστάν είταν γεναίος.

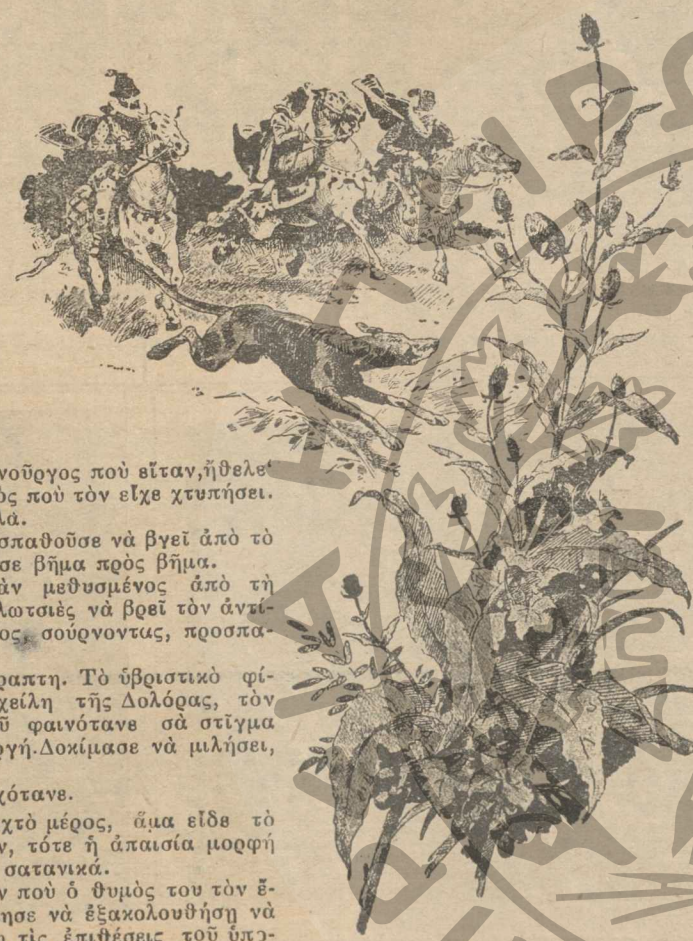
— Ποιός μου μιλάει; ρώτησε πνιγνντας την ταράχη που τον κατείχε.

— Άνεβήτε! έανακούστηκε πάλι ή ίδια φωνή.

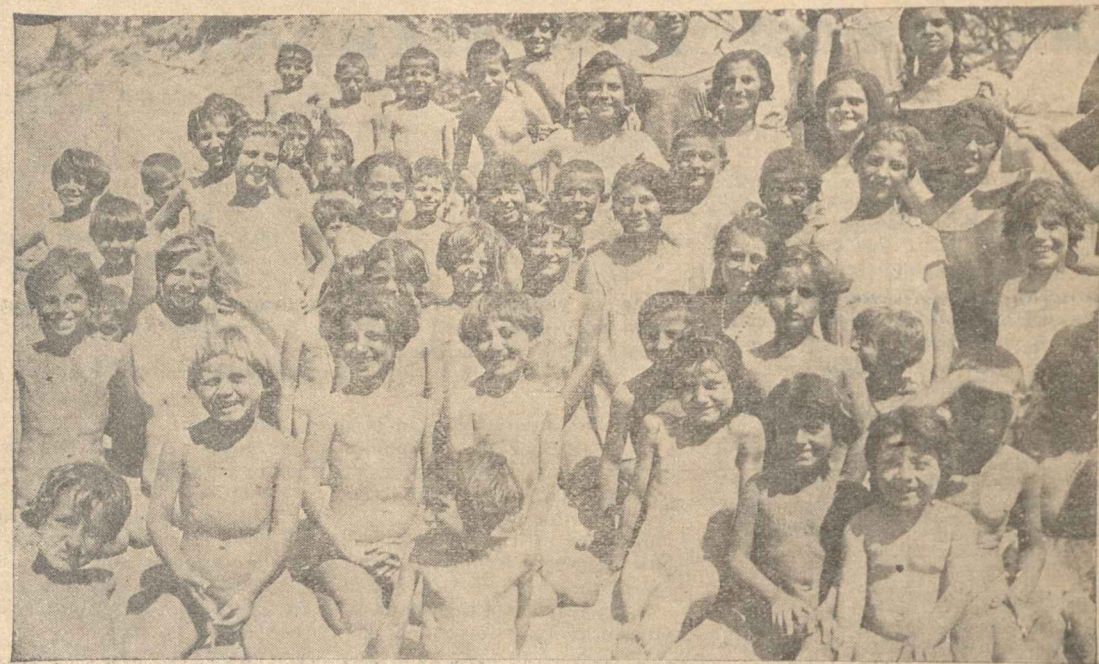
Μη καταλοβαίνοντας τίποτε, από την παράδοξη ατή προσταγή ό Φλορεστάν στράφηκε πίσω του κι' έκτύπησε προς το μέρος του παραθύρου του.

Μιά σκάλα βρισκόταν στην μέση εκεί.

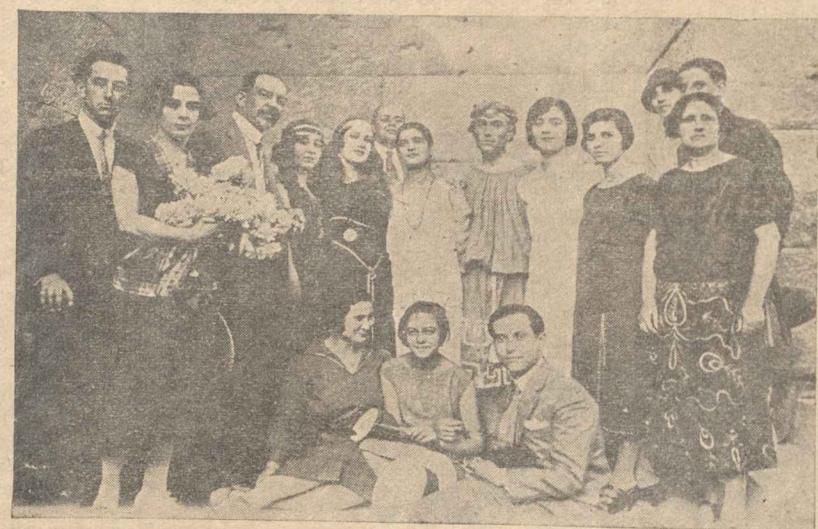
(Ακολουθεί)

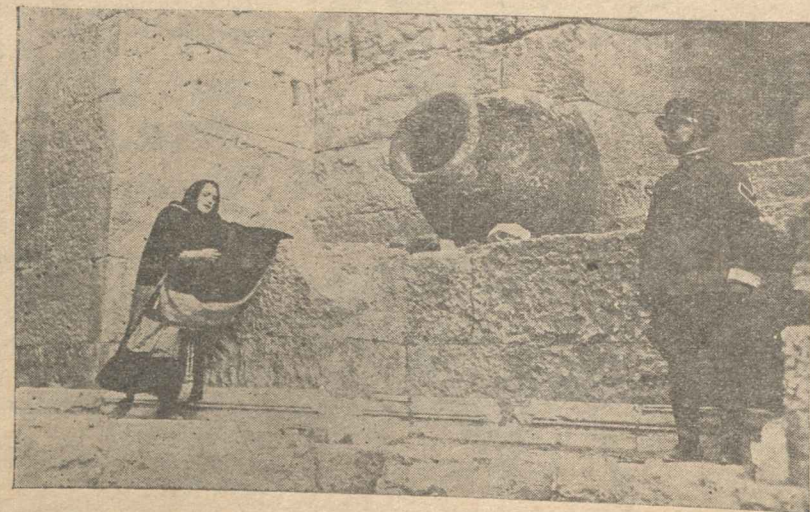
ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΠΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τρόφιμοι του Πατριωτικῆς Ἰδρύματος Περιθαλψέως Ἀθηνῶν εἰς τὴν Βοῦλαν ὅπου παραθερίζουν.

Αἱ λαβούσαι μέρος εἰς τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τῆς κ. Ἀουρέας εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Διονύσου παράστασιν τοῦ «Ἰππολύτου».

Ἡ κ. Ἀουρέα κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ «Ἰππολύτου» τὴν δευτέραν εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Διονύσου.

Ἡ μουσικὴ μπάντα τῆς «Νῆας Ἥστ» ἀπὸ ὀρφνὰ προσφυγόπουλα.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ἰδρύματος Σπυρίδων μετὰ τὸν Μητροπολίτην.

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ κλασσικῶν χορῶν Νικόλαος Τσουκαλᾶς εἰς δευτικὰς τοῦ ἐμφανίσεις.

Τὰ μέλη τῆς ἐν Ἀθήναις Φασιστικῆς Ὑπάρχουσας.

Δεσποινίδες τῆς «Χ. Ε. Ν.» παραθερίζουσαι εἰς τὴν ἐγγὺς τῆς Βουλιαγμένης ἀκτὴν «Λαϊμός».

Τὸ Τμήμα Ὑγιεινῆς τοῦ Πατριωτικῆς Ἰδρύματος Πειραιῶς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξετάσεως διαφέρων μικρῶν ἀσθενειῶν.

Προσφυγόπαιδες τῆς «Νῆας Ἥστ» μετὰ τὴν Ἑθνικὴν ἐνδυμασίαν.

Ὁ παγκοσμίου φήμης βαδύφωνος Σαλιάπιν εἰς τὸν ρόλον τοῦ Μεφιστοφελῆ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο κ. Τρελόου έβαλε εν τω μεταξύ το γάτο άπάνω στο τραπέζι· ήτανε πολύ πεζό πράγμα ή άρχη της έγγραφας μας, μα ή καρδιά μου έτρεμε μέσα μου, όποτε έβραζα στο νού μου, τι μπορούσε να γίνει σ' αυτό το ερημικό σπίτι, μέσα στη σκοτεινιά της νύχτας. Τό αίσθημα της μοναξιάς και της άπομονώσεως μεγάλωνε ό άέρας που συρλιάζε έξω και τά κύματα που δέρονανε κάτω τους βράχους... Άρχισα να ξετυλίγωμε γρήγορα τη μούμια του γάτου. Ήτανε τυλιγμένη με πάρα πολλούς επιδέσμους και ό κρότος πούκα-ναν καθώς τους σχίζαμε έτσι καθώς ήταν κολλημένοι ό ένας άπάνω στον άλλον με διάφορες βαλσαμωτικές ούσιες, είχε κάτω το πέν-θυμο. Κάθε φορά που σχίζαμε έναν επιδέσμο, έβγαине μια σκόνη κοκκινοπή, που είχε μια μυρωδιά άποπνικτική...

Τέλος, βγάλαμε και τους τελευταίους επιδέσμους, και είδαμε το ζωο γυμνό μπροστά μας.

Τό τρίχωμά του ήταν γατοισμένο, τά δόντια του, και τά νύ-χια του ήταν ανέπαφα. Τά μάτια του ήταν κλεισμένα, αλλά τό συνολό του δεν είχε την άγρια όψη που περιμέναμε να δούμε.

Μέ τους επιδέσμους, τά μουστάκια του είχαν αεσθεί άπάνω στο κεφάλι του· αλλά μόλις τόν ξετυλίξαμε, οι τρίχες αυτές ση-κωθήκανε, σαν νάτανε ζωντανό πράγμα... Ήταν ένας θαυμάσιος γάτος, ένας μεγαλόσωμος άγριό-γατος, πρωτοφανών διαστάσεων.

Αλλά καθώς τόν κυττάσαμε, ό θαυμασμός μας άξαφνα έδωσε τόπο στη φόβη! Μιά άνατριχίλα μās πέρασε όλους, γιατί είδαμε κάτω πού μās έκανε να καταλά-βουμε πολλά πράγματα! Τό στό-μα του και τά νύχια του ήταν ό-λα πασαλειμμένα μ' αίμα, με κηλίδες από κόκκινο, ξερό, αλλά πρόσφατο αίμα!

Ο δόκτωρ Ούιςσεστερ συγγήλθε πρώτος από την έκπληξή του. Έβγαλε άμέσως ένα μικρό μεγε-θυντικό φακό από την τσέπη του και άρχισε να εξετάζει λεπτομε-ρώς τις κηλίδες που βλέπαμε στο στόμα του γάτου.

Ο κ. Τρελόου ανέπνεε δυνα-τά, σαν να είχε άπαλληλθῆ από κάποιο μεγάλο βάρος.

— Είνε άκριβώς όπως τό πε-ρίμενα, ψιθύριζε. Αυτό μās δί-νει και μια νύξη για ότι συνέβη ως τώρα...

Ο γιατρός Ούιςσεστερ κύτ-ταζε τά πόδια του γάτου και τά νύχια του, τά βαμμένα κόκκινα έπίσης άπ' τό αίμα.

— Αυτό περίμενα κι' έγώ, εί-πε άξαφνα. Έχει κι' αυτός έ-φτά νύχια, όπως ή βασίλισσα έ-χει έφτά δάχτυλα...

Επειτα άνοιξε τό σημειωμα-τάριό του, κι' έβγαλε από μέσα τό κομμάτι του χαρτιού πάνω στο όποιο είχαμε πάρει τά αποτύπω-μα των ποδιών του γάτου και των ταχυοφυιών της πληγής του χεριού του κ. Τρελόου.

Ο γιατρός έβαλε τό χαρτί κάτω άπ' τό πόδι του βαλσαμωμέ-νου γάτου. Τά σημάδια άντιστοιχούσαν άκριβώς! Δέ χωρούσε πιά άμφιβολία!

Επειτα άρχισα να εξετάζουμε λεπτομερέστερα τό γάτο· δέ βρήκαμε τίποτα τό παράξενο, εκτός από τη θαυμασία διατήρησή του· έπειτα ό κ. Τρελόου τόν πήρε άπ' τό τραπέζι. Ή Μαργαρίτα ση-κώθηκε τότε και τού φώναξε:

— Πρόσεχε, πατέρα, πρόσεχε! Μπορεί να σου κάμη κακό!

— Όχι, παιδί μου· ό γάτος αυτός δεν εινε πια έπίφοβος, άπὴν-τηςε ό κ. Τρελόου, και έκαμε κατό τη σκέλα.

Ή Μαργαρίτα κατέβασε τό κεφάλι της.

— Πού πηγαίνεις! τόν έρώτησε τότε με άδύνατη φωνή.

— Στην κουζίνα, της είπε· ή φωτιά θα μās άπαλλάξη για πάντα από κάθε μελλοντικό κίνδυνο· και ένα άσπρικό σώμα ακόμα δέ μπορεί ν' άντισταθεί στη φωτιά, ή φωτιά τά καταστρέφει όλα.

Ο κ. Τρελόου μās έκανε νόημα να τόν ακολουθήσουμε.

Μ' ένα λυγμό, ή Μαργαρίτα γύρισε άλλοι τό πρόσωπό της.

Έπὴγα κοντά της, αλλά αυτή μου είπε:

— Όχι! Όχι! Πήγαινε με τους άλλους. Ο πατέρας μπορεί

να σέ χρειασθῆ. Ω, αυτό μοιάζει με δολοφονία! τόν καίμενο τὸ γάτο της βασίλισσας, που θα τόν αγαπούσε τόσο!

Είχε σκεπάσει με τά χέρια τά μάτια της. Αλλά δέχονταν τὰ δάκρυα που κυλούσανε στα μάγουλά της.

Στην κουζίνα, ήτανε βαλμένα από πρίν έύλα έτοιμα γὰ φαγητό. Ο κ. Τρελόου άναψε ένα σπρίτο, τώβαλε μέσα στα έύλα και τὸ λίγο πήρανε φωτιά κι' ή φλόγες πετούσανε ψηλά.

Όταν άναψε καλά ή φωτιά, ό κ. Τρελόου πήρε τό βαλσαμωμένο γάτο και τόν έρριξε μέσα.

Για λίγα δευτερόλεπτα, τό σώμα του γάτου φαινόταν σαν να άμορφη μάζα άνάμεσα στις κόκκινες φλόγες. Την κουζίνα την έπλημμυρίζει ή μυρωδιά της τριχας που καιγότανε.

Σέ λίγο έπιασε φωτιά και τό ξερό σώμα του γάτου τὰ εύπλασε· υλικά που είχαν χρησιμεύσει για να βαλσαμωθῆ άρχισαν γρήγορα να καίγονται κι' αυτά, κι' οι φλόγες δυναμώσανε... Λίγα δευτε-ρόλεπτα περάσανε ακόμα κι' έπειτα άναπνεύσανε έλεύθερα!

Ο φοβερός γάτος της βασιλίσσης Τέρα δεν ύπήρχε πια! Όταν ξανακατεβήκαμε στη σπηλιά βρήκαμε τη Μαργαρίτα με θιομένη στο σκοτάδι. Είχε σβύσει τό ήλεκτρικό, και την έφάνη μόνο τ' άδύνατο και γλυκό φως που έλάμπε μέσα τὰ στενά άνοίγματα των παρ-θύρων της σπηλιάς.

Ο πατέρας της πήγε γρήγο-ρα κοντά της και την έράσησε μ' άγάπη. Είκονη άκούσαμε μια σιγνή τὸ κεφάλι της σὰν όλο του και φάνηκε ότι παρ-γορήθηκε κάπως.

Σέ λίγο φώναξε:

— Μέλκοι, άναψε τό φῶς!

Τό άναψε και πήγα κοντά της. Τά μάτια της είχαν σπ-υγνώσει.

Εξαφνα ό κ. Τρελόου πήρε ένα μεγάλο βιβλίο και μās έκα-με σοβάση φωνή:

— Τώρα πρέπει να έτοιμα-στούμε για τό μεγάλο κείμενο μας. Δεν πρέπει ν' άφίσουμε τί-ποτα για την τελευταία σελι-μή! Πρέπει να τάχουμε όλα έτοιμα από πρίν. Γι' αυτό πε-τάζω τώρα και αυτό τό βιβλίο της άρχαιας Αιγύπτου.

Ή Μαργαρίτα φαινόταν προ-ησθάνετο τι θα κάναμε τότε, γιατί ρώτησε με κάποια δειλά:

— Τι θα κάμετε τώρα;

Φαίνεται ότι ό κ. Τρελόου έ-μάντευσε την ύποψία της και της, γιατί της είπε κι' αυτό, με κάπως στενόχωρο ύφος:

— Θα ξετυλίξουμε τη μούμια της βασίλισσης Τέρα!

Τότε ή Μαργαρίτα πήγε κον-τά του και τού ψιθύρισε με σπ-ράπινο:

— Πατέρα, θα την γράψω-τε... Σεις όλοι οι άνδρες, με-μέσα σ' αυτά τά φῶτα...

δεν εινε καθόλου σωστό!

— Μα γιατί, κόρη μου; γιατί όχι;

— Ω, μπαμπά, σκέψου το καλύτερα; Μιά γυναίκα! Έπει-έδω μέσα! Ω, δεν εινε σωστό, δεν εινε καθόλου σωστό! εινε σά-ρο, πολύ σκληρό!

Ή Μαργαρίτα φαινόταν ότι είχε άνάψει. Τά μάγουλά της ήταν κόκκινα σαν τη φωτιά, και τά μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

Ο πατέρας της είδε τη στενοχώρια της, και φάνηκε πως τὸν λυπήθηκε.

— Δεν πρόκειται για μια γυναίκα, κόρη μου, της είπε, αλλά για μια μούμια. Ή βασίλισσα Τέρα εινε πεθαμμένη έδω και πέντε χιλιάδες χρόνια, για σκέψου τι εινε πέντε χιλιάδες χρόνια!

(Ακολουθεί)

Προσεχέστατα τὸ αίσθημα τὸ μυστήριον τὸ μυστήριον τὸ μυστήριον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστὴν σὲ δὲν ἔρωτα»

Γραμμένο χάριν τοῦ «Μπουκέτου»

Ο κ. Τρελόου πήρε ένα μεγάλο βιβλίο.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

Ἡ άριστουργηματική αυτή μετάφρασις τοῦ Βίωνος, τὴν όποιαν δημοσιεύομεν σήμεραν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, όφειλεται στὸν γνωστὸν λογοτέχνην Θ. Δογάνην.

Μοιρολογῶ τὸν Ἀδωνι τὸν ὁμορφὸν ποῦ ἐχάδην.

«Πάει ὁ καλὸς ὁ Ἀδωνις» καὶ οἱ Ἐρωτες θρηνοῦνε.

Μὴν κοίτεσαι στὰ κόκκινα σιρσοῖδια σου, Ἀφροδίτη.

Σήκω καὶ μαυροφόρεσε καὶ χτύπησε τὰ στήθη

Καὶ κρᾶζε, δόλια: Ὁ Ἀδωνις ὁ ὁμορφὸς ἐχάδην

Μοιρολογῶ τὸν Ἀδωνι καὶ οἱ Ἐρωτες θρηνοῦνε:

Ἀπ' ἄσπρο δόντι κοίτεται στὰ ὄρη σπαργαμένε:

Στὸ μαυροκόλαμπο μὲρὶ ὁ Ἀδωνις καὶ ὡς λῶννε

Σιγὰ καὶ ψυχρῶνεται τὴν Κύπρι φαρμακῶνε.

Μαῦρο τὸ γαῖμα του κολλεῖ στὴ σάρκα τὴ χιονάτη,

Κατ' ἀπ' τὰ φρύδια του σιγὰ τὰ μῖτια βασιλεύον,

Σβῶνε τὸ ῥόδο τῶν χειλῶν καὶ τὸ φιλὶ πεθαίνει

Μαζὶ μ' αὐτό, μὰ ἡ Κύπριδα δὲ θέλει νὰ τ' ἀφήσῃ

Ἡ Κύπρι τὸ φιλὶ ἀγαπεί καὶ ὡς εἰνε πεθαμένος.

Μὰ δὲν τὸ νοιάζει ὁ Ἀδωνις νεκρὸν ἂν τὸν φιλήῃ

Μοιρολογῶ τὸν Ἀδωνι καὶ οἱ Ἐρωτες θρηνοῦνε:

Ἀγρία, βαθεῖα λαβωματιὰν ἐπῆρε στὸ μὲρὶ του,

Μὰ περὶ βαθεῖα μέσ' στὴν καρδίᾳ τῆς Ἀφροδίτης

Γι' αὐτὸ τ' ἀγῶρὶ γούρλιασαν τ' ἀγαπητὰ σκυ-

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Νύμφες τῶν βουνῶν θρηνοῦν καὶ

Μὲ τὰ μαλλιά ἀνεμίζοντας πρὸς τὰ ροιῦμένα

Χαρκαμένη, δάοντα καὶ οἱ βάτοι τὴν ξεγυρῶντον

Καθὼς διαβαίνει καὶ τρωγὸν τὸ ἱερὸ τὸ γαῖμα.

Στριγγὶ κρατὶ γῆν ἀφίνοντας πρὸς τὰ δρυμὰ πλα-

Σὰν ἄντρα τὸν Ἀσσύριον καὶ σὰν παιδί καλῶντας.

Στὸν ἀφαλὸ του δλόγυρα τὸ γαῖμα πελαγῶνε,

Τὰ στήθη κάτον ἀπ' τὸ λαιμὸ σκεπάζει τὰ χιονάτα.

Ἄλλοι! Ἄλλοι! στὴν Κύπριδα οἱ Ἐρωτες θρην-

Ποῦ μετὸν ἄντρα τὸν καλὸ καίτην εἰδὴ της χάνει.

Ὅμορφη ἦταν ἡ Κύπριδα ὁ Ἀδωνις σὰ ζωσθε

Μ' ἄλλοι! Ἄλλοι! μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ ὁμορφά

Ἄλλοι! Τὸν Ἀδωνι θρηνοῦν βαλανιδιῶς καὶ

Καὶ τὰ ποτάμια στὸν καμὸ τῆς Ἀφροδίτης κλαίνε

Καὶ οἱ βρύσες γιὰ τὸν Ἀδωνι δακρῶνουνε στὰ

Κόκκινα τὰνθρὶ βάφουνται ἀπ' τὴν πληγὴ. Καὶ

Πάνου στὰ ἱσάδια θρίνεται, ψηλὰ στὰ νεοο-

Πάει ὁ καλὸς ὁ Ἀδωνις, ἄλλοι! ἄλλοι στὴν

«Πάει ὁ καλὸς ὁ Ἀδωνις» καὶ ἡ Ἥχ' εἴ' ἀντι-

Καὶ ποῖς δὲν κλαίει εἰς ζεστὴ τῆς Κύπριδος

Σὰν εἶδε κείνη τὴν πληγὴν ἀκράτητα νὰ τρέχῃ,

Σὰν εἶδε γύρω στὸ μὲρὶ, ποῦ μαραινόταν, αἷμα,

Τὰ χέρια ἐφάνει σκούζοντας: Ἀδωνι, μείνε!

Ἀμοιρε, μείνε γιὰ στερεὴν φορὰ νὰ σὲ χορτάσω,

Νὰ σ' ἀγκαλίσω οἰμόγνιας τὰ χεῖλη στὰ δικά σου.

Σήκω λιγάκι γιὰ στερεὴν φορὰ νὰ μὲ φιλήσῃς.

Ὅσο κρατεῖ τὸ φιλὶ, τόσο νὰ μὲ φιλήσῃς.

Ὡς ποτὶ ἢ πνοή σου νὰ χυθῇ σὸν στόμα τὸ

Κι' ὡς τὸ σπκότι τὸ γλυκὸ τὸ φίλτρο νὰ βοιάξω

Κ' ἔτσι τὸν ἔρωτα νὰ πῶ. Καὶ σὰν ἐσὲ τὸν ἴδιο

Θενὰ φυλάξω τὸ φιλὶ ἀφ' οὗ ἐσὺ μοῦ φεύγεις.

Φεύγεις μακριὰ μου, Ἀδωνι, καὶ πᾶς πρὸς τὸν

Τὸ βουρκαμένο βασιλιὰ καὶ ἐγὼ ἀπομένω ἡ δόλια

Τι εἶμαι θεὰ καὶ δὲ μπορῶ ζωπίσω σου νὰ τρέξω.

Ὡ Πεσοφόνη! Δέξου τὸν, τὸν ἄντρα τὸ δικό μου

Σ' ἐσὲ ξεπέφτει δεῖ καλὸ, εἴ' εἰσαι καλλίτερή μου.

Καὶ τώρα ἐγὼ πανάτηχη σ' ἀφαισιν θλίψη λυώνω,

Τὸν Ἀδωνι ποῦ πέθανε θρηνῶ καὶ ἐσὲ φοβάμαι.

Πεθαίνεις καὶ σὰν ὄνειρον ὁ πόθος μου πετρεῖ.

Χήρα ἡ Κυθέρεια καὶ ἔρημοι οἱ Ἐρωτες στὸ δῶμα.

Μαζὶ σου πᾶει καὶ ἡ ζώνη μου. Γιατὶ ν' ἀποκοιήσῃς

Πάλαμα μ' ἄγρια θεοῖ, τόσο καλὸς ποῦ ἦσουν;

Ἔτσι θρηνοῦσε ἡ Κύπριδα καὶ οἱ Ἐρωτες στενάζαν:

Πάει ὁ καλὸς ὁ Ἀδωνις, ἄλλοι! ἄλλοι! στὴν Κύπρι.

Ὅσο αἶμα χύνει ὁ Ἀδωνις, τόσο ἡ Παφία δάκρυ.

Καὶ λούλουδα φτερῶννε στὴ γῆς δπου σταλάζουν,

Τοῖμα τριαντάφυλλο γεννάει, τὸ δάκρυάνεμώνη.

Μοιρολογῶ τὸν Ἀδωνι τὸν ὁμορφὸν ποῦ ἐχάδην:

Ὡ! μὴ θρηνεῖς περὶ στὸ δρυμὸ τὸν ἄντρα, Ἀφρο-

Γι' αὐτὸν ἐστέρωθη μαλακὸ κρεββάτι ἀπὸ φύλλα,

Τὴν κλίνη σου ἔχει ὁ νεκρὸς ὁ Ἀδωνις, Κυθέρ-

Ἄν καὶ νεκρὸς εἶν' ὁμορφος καὶ μοιάζει νὰ

Στὸ μαλακὸ ποῦ πέφτατε στρωοῖδι, ξάπλωσέ τὸν

Σ' αὐτὸ ποῦ μόχταε μ' ἐσὲ τὸν ἱερὸ τὸν ὕπνο

Πὰ σὲ κλινάρι δλόχευσο. Τὸν Ἀδωνι ἀγάπα

Κ' ἔτσι στυγνὰ καὶ μ' ἄνθρα στερφάνια σέπασέ τὸν.

Σὰν ἐμαράθη ὁ Ἀδωνι καὶ τ' ἄνθρ μαρابطῆκαν.

Μὲ μύρτα ράντισέ τονε, μὲ μπάροσα καὶ μῦρα.

Στάχτη τὰ μῦρα! ὁ Ἀδωνις, τὸ μῦρο σου ἀφ' οὗ

Κοίτεται ὁ Ἀδωνις ὁ ἄβρὸς σὲ κόκκινα σιρσοῖδια

Γύρω του ἀναστενάζοντε καὶ οἱ Ἐρωτες θρην-

Κι' ἀπάνου του κουργούνται. Κι' ἄλλος τὰ τόξα

Κι' ἄλλος τὰ βέλη νοιάζεται καὶ τὴ φαρέτραν

Κ' ἕνας τοῦ λυεῖ τὰ πέδιλα καὶ κουβαλᾷ ἕνας

Νερὸ σὲ χρυσόχρεια λεβέτια καὶ ἄλλος πάλι

Τὸ γαῖμα πλῶγει στὸ μὲρὶ καὶ πίσω κάποιος ἄλλος

Κοινῶντας τὴν φτεροῦγες τὸν τὸν Ἀδωνι δρο-

Κι' ἀκόμα τὴν Κυθέρειαν οἱ Ἐρωτες θρηνοῦνε,

Ποῦ τὴ λαμπάδα ἐσβῶσε ὁ Γυέναιος στὸ κα-

Καὶ τὸ στεφάνι σκόρπισε τοῦ γάμου Πειδ τρα-

Γημήλιο δὲν ἀκούγεται, μόνα γροικιέται θοῖνας.

Οἱ Χάριτες καὶ αὐτὲς θρηνοῦν τ' ἀγῶρὶ τοῦ Κινύρα:

«Πάει ὁ καλὸς ὁ Ἀδωνις» πᾶ με τὴν ἄλλη λένε

Καὶ περὶ στυγνὰ κραυγάζοντε, Διώνη, καὶ ἀπὸ

Καὶ οἱ Μοῦσες κλαίν τὸν Ἀδωνι καὶ τὸν μοι-

Μὰ δὲ γροικαίει ὁ Ἀδωνις, εἰ δὲν ἀφίνει ἡ Κόρη.

Τέλειωνε περὶ τὰ βογγιτὰ, Κυθέρεια, καὶ τὸ

Πάλι μετ' ἄλλο γόμομα τοῦ χρόνου θενὰ κλάψης.

Μεταφρ. Θαν. Δογ.

ΑΙ ΣΚΙΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΤΑΦΩΝ

Έως πού εξέσπασε η μανία μιας Έπαναστάσεως. — Οι νεκροί του Αγίου Διονυσίου. — Βασιλείς, πρίγκιπες, βασιλοπούλες στον κόβροστ. — Το ευδαισμένο λείψανο. — Η Καρμηλίτις πριγκίπισσα. — Η γενναία ψυχία ενός στρατιώτη.

ΤΩΡΑ, που διερχόμεθα εποχήν κοινωνικών ανατροπών, η ιστορία της Γαλλικής Έπαναστάσεως με τα φοβερά επεισόδια της γίνεται το επικαιρότερον ανάγνωσμα. Ο Λαμαρτίνος, εισηγνών «Ιστορίαν των Γιρονδίνων» μας διηγείται, μεταξύ των άλλων, και τα συμβάντα της ιερουσόλου άνασκαφής των βασιλικών τάφων του Αγίου Διονυσίου. Οι επαναστάται εξέθαψαν τότε τα πτώματα των βασιλέων της Γαλλίας από τους τάφους των και τα έρριξαν στον κόβροστ...

...Τα έγκαινια της αλληγορικής λατρείας του Όρθου Λόγου, γράφει ο Λαμαρτίνος, επηκολούθησε η καταστροφή των ναών και ο διασκορπισμός των αγίων λειψάνων. Στην πλατεία της Γρέβης, τόπον άλλοτε προορισμένον για τις θανατικές εκτελέσεις εκάπν το λείψανο της Αγίας Ι'ενοβέρας, η οποία έθεωρείτο από το λαό προστάτις της πόλεως των Παρισιών και η στήλη της έσοκορπίσθη στον άνεμο. Αι θρησκευτικά παραδόσεις κατεδιώχθησαν και μέσα σ'α ιερὰ μνημεία. Είχε γράσει και έως αυτά η καταδωξίς κάθε πατριωτικής άναμνήσεως, κάθε σεβασμού, κάθε λατρείας. Και αυτός ο θάνατος δεν ήτο πειδ άσπλο άπαράβιαστο για τα λείψανα των βασιλέων.

Αι φηψίματος της Συνελεύσεως διετάχθη, από μίσος στη Βασιλεία, η καταστροφή των βασιλικών τάφων του Αγίου Διονυσίου. Η Δημοκρατία, μεγαλοποιούσα το πολιτικόν τουτο μέτρον το μετέβαλε, εις προσβολήν κατά του τάφου, κατά της ιστορίας, κατά της ανθρωπότητος. Διέταξε λοιπόν να ξεθάψουν τα όσα, να πάρουν δι πολιτικόν εύρον μέσα στα μνημεία, να βγάλουν τα μολυβένια περιτυλίγματα των φερέτρων και να χύσουν με αυτά σφαίρες.

Η ιερουσόλη αυτή διαταγή εξετελέσθη από τους επιτρόπους της Δημοκρατίας με όλα εκείνα τα περιστατικά και με όλους τους έμπαγμους που συντελούν στην ασήπι της φρίκης σε τέτοιες πράξεις. Ο όχλος εκείνος που κατεφέρετο με μανία έναντιον των τάφων φαίνονταν σαν να εξέθαβε την ιστορία του για να τη σκορπίση στον άνεμο.

Τα τοκοδρία οπόσανε τις μεγάλες μπροστινές πόρτες, όδρο του Καρολομάγνου, προς το ναό του Αγίου Διονυσίου. Κάγκελλα, στεγάσματα, άνδριάντες, όλα πέσανε θρύφαλα κάτω από τις γούτικες βαρείες. Έοίκωσαν τις πλάκες των τάφων, εξέκοισαν τα καλύμματα, άνοιξαν τα φέρετρα.

Από χλευαστική περιέργεια, έψαξαν κάτω από τις εντάφια ταινίες και τα πύβανα, έβγαλαν έξω τα βαλοσσωμένα σώματα των βασιλέων, τις λωμμένες σάρκες, τα ασπιόμενα κόκκαλα, τα άδεια κρανία των βασιλέων, των βασιλοσών, των πριγκήπων, των όπουργών, των δεχτηριασμένων, όλων εκείνων των άνδρών που τα όνόματά τους τόσες φορές είχαν άντηχόσει κατά το παρελθόν στην ιστορία της Γαλλίας.

Πιπίνος, ο ιδρυτής της Καρλοβιγγειού δυναστείας και πατέρας του Καρολομάγνου ήταν μια χούφτα σκόνη στα χετέρη που εξαφανίστηκε με το πρώτο φύσημα.

Τ' άκρωτηριασμένα κεφάλια του Τουρέν, του Ντιγκεσλίν, του Λουδοβίκου ΙΒ', του Φραγκίσκου Α' κυλιότανε στον πρόναο. Οι ιερόσουλ οι έβάδιζαν επάνω σε σωρούς σκήπτρων, στεμμάτων, επιοκοπικών οράδων, ιστορικών ή θρησκευτικών έμβλημάτων. Έοκαφαν ένα μεγάλο χαντάκι ο' ένα από τα νεκροταφεία της πόλεως, έξω από τα τείχη, στο κοιμητήριον των Βαλουά, και έρριξαν μέσα κόβροστ. Έκει μέσα θα εξαφάνιζαν τα βασιλικά σώματα...

Αρώματα εκάοιοντο στην κατακόμβη του Αγίου Διονυσίου για να απολυμανθή ο άέρας. Σε κάθε χτύπο της άξίνας άκούγονταν οι φωνές των νεκροθαυτών, οι όποιοι βρόκανε τα λείψανα κάποιον βασιλέως και έπαιζαν με τα κόκκαλά του.

Κάτω από τον νάρθηκα ήσαν θαμμένοι οι ήγεμόνες και αι ήγεμονίδες της πρώτης δυναστείας και μερικοί της τρίτης: Ο Όδρος Καπ, Φίλιππος ο Τολμυός, Φίλιππος ο Καλός. Τους έγγμωσαν από τα μεταξωτά κουρέλια και τους έρριξαν σε λάκκο με άσβεστο.

Έρρίκος ο Α' βαλοσσωμένος με την Ιταλική τέχνη, διατηρούσε την ιστορική του φροιογγμία. Έπνω στο ζέοκεπο στήθος του εφάινονταν ακόμη η δου πληγές, από τις όποιες είχε τρέξει η ζωή του. Το γεννάκι του, άρωματισμένο και ταχτοποιημένο σε μικρή βεντάλια—όπως στις εικόνες του—μαρτυρούσε για την επιμέλεια με την όποιαν ο φιλήδονος εκείνος βασιλεύς εφρόντιζε για τον καλλωπισμό του. Η μνήμη του άγα-

πητή στο λαό, τον προστάτευσε για λίγο από τη βεβήλωση. Από δλόκληρες μέρες περνούσε το πλήθος σιωπηλά μπροστά στο λείψανο εκείνο, το κοσμημένο άκομη. Ο Έρρίκος ο Α', τοποθετημένος κοντά στο Άγιο Βήμα, δεχότανε και νεκρός άκομη τα εύλαβητικά σεβάσματα των άκρωτηριαστών της βασιλείας. Ο Ζαβίγκ, άντιπρόσωπος και έπίτροπος της Συνελεύσεως άγανάκτισε για την τέτοια μετά θάνατον πρόληψη και προσάπθωσε να άποδείξη με λίγα λόγια στο λαό ότι ο βασιλεύς εκείνος ο γενναίος και φίλος του Έρωτος ήτο διαφθορεύς περισσοτέρη παρά ευεργέτης του λαού του.

— Έξι. πάτσε, ειπεν ο Ζαβίγκ, το θεό, τις έρωμενες του και το λαό του! άς μην άπατήση τους μεταγενεστέρους και τα άκαίσινα οας!

Και έτσι το λείψανο Έρρίκου του Α' έρρίφη στον κόβροστ.

Ο γνός του και ο έγγονός του (Λουδοβίκος ο ΙΓ' και Λουδοβίκος ΙΔ') τον άκολούθησαν. Ο Λουδοβίκος ΙΓ' είχε για μούμια και τίποτα άλλο. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ήταν μια μαρμαριμιά, χωρίς όρισμένη μορφή, που μοσχοβολούσε. Είχε έξι γιους, χωρίς θάνατον μέσα στο μυρωδικό, όπως είχε εξαφανιστεί Ζωντανός μέσα στην άλαζονεία του.

...Τα μνήμια των Βουρβώνων έδωσαν και αυτά με τη σειρά τους νεκρούς των. Βασιλίσσες και πριγκήπισσες μετεκμήνισαν κατά φορτία στις άγκυλές των έργατών και έρρίποντο στον κόβροστ. Λουδοβίκος ο ΙΕ' έβγυηκε τελευταίος από τον κόβροστ. Ολη η βρώμα της βασιλείας του έφάνη σαν να θύνη με τον από το μνημείο του. Έχρησάτο να κάψουν μεγάλη ποσότητα μωρούς της για να εξαφανισθή η δουσία της πύματος εκείνου, το όποιο τα καύδα είχαν ντροπίσει το βασιλικό όνομα.

Στους τάφους των Καρολιδών έβηθη κοντά στον Κάρολο τον Ε' χέρι δικαιοσύνης και στέμμα χρυσό. Μέσα στην κόσσα της γυναικός του Ιωάννας των Βουρβώνων εύρετόν χερσά δαχτυλίδια και μια όρκα του γνύματος.

Το μνημείο των Βαλουά ήτο άδειο. Το δίκαίο μέρος του λαού μετέως έζήτησε έδώ Λουδοβίκον τον ΙΑ'. Ο βασιλεύς αυτός είχε ένταφίσει ο' ένα παρεκκλήσι της Θεοτόκου, το όποιον τόσο συχνά έπεκαλέσθη για τον βοήθη και ο' αυτά τα έγκλήματά του.

Το άκρωτηριασμένο από σφαίρα επλερόλον σώμα του στρατηγού Τουρέν ο λαός το έσεβάσθη. Το έκρηψαν από την τάφη μέσα στο λάκκο. Έμεινε διατηρούμενο έννεα χρόνια από σφαίρα του Φυσιολογικού Μουσείου στο Ζωολογικό Κήπο μαζί με άλλα φορα βαλοσσωμένα ζώα. Ένας γενναίος στρατιώτης—άσας—αυτός έθαψε άργότερα τον ήρωικό στρατηγό μέσα στον τάφο του Απουάζαν.

Ο Διγκεσλίν, ο Σικέρ, ο Βανδάν, ήρωες, ιερείς, πορτογί της Μοναρχίας, όλοι έρρίχθησαν άνακατωμένοι στον κόβροστ, όπου συνεχωνεύθησαν αι άναμνήσεις της άλμης με τις άναμνήσεις της δουλείας.

Δαγοβέρτος ο Α', και η σύζυγός του Ναντίλδα άνακατωμένοι στο ίδιο μνημείο δώδεκα αιώνας. Από το σκελετό της Ναντίλδας, όπως από πολλές άλλες βασιλίσσες, έλειπε η κεφαλή. Ο βασιλεύς Ιωάννης ήταν ο τελευταίος της πένθιμης αυτής περιλάσεως των νεκρών. Όλοι οι τάφοι είχαν άδειώσει. Είπαν ότι έλειπε ένα λείψανο, το σώμα μιας μικρής πριγκίπισσας, της κόρης του Λουδοβίκου ΙΕ', η όποια είχε φθγει από τα σκελετά του θρόνου, είχε μπει ο' ένα μοναστήρι και άπέθανε με τα πόδια της Καρμηλίτισσας. Λοιπόν, η εκδίκησης της Δημοκρατίας έπρεπε με έπιμονή το παρθενικό εκείνο σώμα μέχρι του τέλους στην άλλη του Μοναστηρίου, όπου είχε έζηήσει την αιώνα άσπανο. Το φέρετρό της έκομίσθη στον Άγιο Διονύσιο για να απολυμανθή την καταδίκην της θρησκευτικής εξαφανίσεως.

Δεν άρριξαν κανένα λείψανο. Κανένα άντικείμενο από άνήκαν στη βασιλεία δεν έθεωρήθη άάωο. Το κενώδες αυτό ένοικιο εφάνερωσε τον πόθο των δημοκρατικών να άπορρίψουν όλο το παρελθόν της Γαλλίας. Ήθελαν να στήσουν τις σελίδες της ιστορίας της για να άρχίσουν να χρονολόγουν τα πάντα από τη Δημοκρατία.

Ο Άναδιστής

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ

Ο Αρχιεπίσκοπος της Υόρκης, κάνει γυμναστική, τακτικά κάθε πρωί, ένα τέταρτο της ώρας. Επειδή όμως είχε πολυάσχολος, συμβαίνει καμιά φορά, να κάνει τη γυμναστική του και να υπαγορεύη συγχρόνως και επιστολές στον ιδιαίτερό του γραμματέα.

Ο Βασιλεύς της Αγγλίας, γράφει ως επί το πλείστον, τας επιστολάς του ιδιοχείρως.

Κατά τους γραφολόγους το γράψιμό του δείχνει έναν άνθρωπον του καθήκοντος μεθοδικόν και εύσυνεϊδητον. Τα γράμματα του είναι μικρά, καθαρά και συμπεκνωμένα, σαν να ήθελε να οίκοινησθαι το χαρτί.

Ο λόρδος Χώλσβαρν έπαίξε σπαθί ως τα 90 χρόνια της ζωής του και φορούσε πάντοτε, εις όλην την ζωήν του, γαλάζιον λαιμόδετη.

Μανία του η άρχαία ελληνική φιλολογία και όταν δεν διάβαζε, έβω και λίγο, κάθε ήμέρα, από συγγραφέα Έλληνα, νόμιζε την ήμερα του χαμένη.

Η ήθοποιος Όρετ-Γκυλμπερ είχε η μεγαλύτερη τειπότρια του κόσμου. Πίνει τοάι στο φαγητό της και πού του φαγητού της και σε κάθε ώρα που περνά. Και το πίνει χωρίς γάλα και χωρίς ζάχαρι, και όταν ακόμη παίξει εις το θέατρον, πού της παραστάσεως και μετά την παράστασι, πίνει στα παρασκήνια, όπου της έχουν έτοιμο τοάι και το πίνει.

Η βασιλομήτωρ της Ιταλίας Μαργαρίτα, λίγο καιρό πριν πεθάνη, έγραψεν ένα ύμνο πατριωτικό, άφιερωμένον εις τους Έταλους άναήτορες του πολέμου.

Ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών, έχει σήμερα είκοσι ιδιαιτέρως γραμματείς. Πού του πολέμου οι Πρόεδροι είχαν μόνον τρεις.

Ο πρώην βασιλεύς της Βουλγαρίας Φερδινάνδος, είχε γεωπόνους πρώτης τάξεως. Η συλλογή που έχει των φυτών των άκρων θεωρείται η τελευταία εν Ευρώπη.

Ο Φερδινάνδος γεννήθηκε στη Βιέννη στα 1861 και ύπηρετησεν άρκετά χρόνια ως άξιωματικός του αυστριακού στρατού. Έχει δε μεγάλη κτηματική περιουσία στην Ουγγαρία.

Η σύζυγός του η Έλεονώρα, ήταν πάλι πρώτης τάξεως ισοκόμη. Είχεν ύπηρετήσει επί δεκαπέντε μήνες ως διευθύντρια του Ρωσικού αυτοκρατορικού σώματος των νοσοκόμων στη Μαντζουρία κατά τον Ρωσοϊαπωνικόν πόλεμον.

Μιά από τις μεγαλύτερες λούου-τενύστρες του κόσμου είχε η πριγκίπισσα Έλένη, σύζυγος του άλλοτε πριγκίπτος Νικολάου της Ελλάδος.

Η αδελφή της Βασιλίσσης της Ιταλίας Ξενία, πέρνει μαθήματα νοσοκόμου σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο της Νεαπόλεως.

Ο Σέρ Χάιραμ Μάξμ, εις τον όποιον άνήκει η εφεύρεσις, διὰ της όποιας εξουδετερώνεται η επίδρασις των άσφυξιώνων άερίων, έργάζεται 16 και 17 ώρες την ήμεραν, άν και είχε 86 έτών.

Η δούκισσα της Δόστης, αδελφή της πρώην βασιλίσσης της Πορτογαλίας, είχε φοβερά σπόρτιμαν. Τα μεγάλα και περιπετειώδη ταξιδιά της, στα άγρια δάση της Αφρικής, το μαρτυρούν.

Ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου, ο βασιλεύς των πετρελαίων, ο Ροκφέλλερ, που έχει για εισόδημα ένα εκατομμύριο φράγκων χρυσόν την ήμεραν, σε ηλικία 90 έτών, εργαζότανε όπως και όσον ήταν νέος.

Το δε φαί του άποτελείτο πάντοτε σχεδόν από ένα—δυσ αύγά, ένα παξιμάδι και ένα ποτήρι γάλα κρύο.

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ ο βασιλεύς της Ιταλίας, κοιμάται πάντοτε με άνοιχτά παράθυρα, κάνει ψυχρά λουτρά χαιμώνα καλοκαίρι, βαλκαεινεί και βγαίνει σε περίπατο, με κάθε καιρό άδιάφορο άν βρέξη, χιονίζει ή ρίχνει χαλάζι.

Αυτό τον έσωσε από τον θάνατο. Γιατί όταν ήταν μικρός, ήτανε τόσοσ άσθενικός, που οι γιατροί τον είχαν άποφασίσει.

Ο Σέρ—Θωμάς—Άλκτον, άρχισε το στάδιό του, ως παιδί του δρόμου, κάνοντας δελήματα για μια δεκάρα και κουβαλώντας στους σταθμούς βαλίτσες. Τι έγινε κατόπι; Ο Βασιλεύς της Εταιρίας των Τειών!

Ο Έρνανιστής

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΔΕΙΞΙΣΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Η ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Σε κανένα μέρος του κόσμου δεν είχε τόσο βαθειά ριζωμένες οι προλήψεις, όσο στην Ιαπωνία. Ο τύπος, τα σχολεία, τα διάφορα σωματεία προσπαθούν εις μάτην να τις ξεριζώσουν. Αυτές μένουσιν ακλόνητες και διευθύνουσιν τον Ιαπωνικό λαό. Οι άθωες δεισιδαιμονίες, από εκείνες που κάμουν κανένα να γελά χωρίς να έχουν καμιά βαθειά επίδρασι στο βίο του λαού. Άλλιά προλήψεις που άναστατώνουν την κοινωνία, που την διαλύουν και την σκοτώνουν.

Έκατοντάδες κορίτσια, μικρές και άθωες μουσμέ, πέφτουν θύματα του Μινωταύρου αυτού που λέγεται πρόληψις. Έκατοντάδες σκοτώνονται και δεν βρίσκουν άλλο καταφύγιο από τον θάνατο, έξ αιτίας του Α λ ο γ ο υ. Μά τι είναι αυτό το Άλγο;

Άλλοίμνο στην γυναίκα που θα γεννηθή—στο όρος του Άλγου και του μεγάλου Άδελφού της φωτιάς—. Θα είναι καταραμένη και δεν θα παντρευτή ποτέ. Άν κανείς τολμήση να την πάρη για γυναίκα, όλες ή δυστυχίες και ή καταστροφές θα πέσουν επάνω του.

Κατά την Ιαπωνική Μυθολογία ο σκληρός θεός Σουσάνο έγδαρε κάποτε ένα άλογο ζωντανό και το έξεσφενδόνισε στο παλάτι της μεγάλης θεάς του ήλιου Άματεραςου, με την όποια είχε άγνοστα προηγουμένα. Η θεά προσβλήθη και κατέφυγε σ' ένα σπήλαιο, αφήνοντας τον κόσμο στο σκοτάδι. Τότε επεβήκαν οι άλλοι θεοί και με τα πολλά κατώρθωσαν να την πείσουν να ξαναδώση στο κόσμο το άθάνατο φώς.

Άλλά και από άλλας παραδόσεις το άλογο θεωρείται καταραμένο. Η μυθολογία και η αστρολογία άφησαν βαθιές ρίζες στον Ιαπωνικό λαό. Οι παλαιοί τίποτε δεν έκαμαν χωρίς να συμβουλευθούν τους οίανους και τα άστρα.

Πέντε ήσαν τα στοιχεία του κόσμου: έξω, φωτιά, γή, μέταλλο και νερό. Το καθένα απ' αυτά είχε δύο αδελφούς. Στην γενεαλογία αυτή προσθέτονται δώδεκα ζωά που σχηματίζουν δώδεκα κλάδους. Δώδεκα σειρές από τα πέντε στοιχεία κάμουν 60. Και πέντε φορές από δώδεκα ζωά κάμουν επίσης 60. Προκύπτουν 60 συνδυασμοί του όποιους οι άνατολισται όνόμασαν «έξηροστών κύκλον». Ο Κ υ τ ο υς όποιους οι άνατολισται όνόμασαν «έξηροστών κύκλον». Ο Κ υ τ ο υς όποιους οι άνατολισται όνόμασαν «έξηροστών κύκλον». Ο Κ υ τ ο υς όποιους οι άνατολισται όνόμασαν «έξηροστών κύκλον».

Το έτος 1906 συνέπεσε με τον κύκλον του Άλγου. Όσες Ιαπωνέζες γεννήθηκαν τότε και ήσαν σημερινοί είκοσι έτών, δεν έχουν να κάμουν άλλο παρά ν' αυτοκτονήσουν. Ημπορεί να είναι όποιες ενά έχουν πρόσωπο σαν πεπόνι—που θεωρείται ο τελευταίος τύπος της Ιαπωνικής καλλονής, να έχουν όλα τα χαρίσματα. Δεν θα βρούνάνατο. Μόλις ο άσραβοναστικός τους μάθη το έτος της γεννήσεως των, ο άσραβον διαλύεται και η νέα δεν έχει να κάμη άλλο παρά να παντρευτή με τον θάνατο. Πολλές φορές την σκοτώνουν οι ίδιοι γονείς της. Άλλοτε δέχεται τον θάνατον από το χέρι του άγαπημένου η της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

Μιά μέρα ένας νέος ποιητής έδωκε στον Μορέα μια ποιητική συλλογή που είχε εκδώσει.

Ο Μορέας την εξέφύλλισε και ύστερα ειπε στο νεαρό ποιητή χαμογελώντας:

— Είπε πολύ καλά τα ποιήματά σας... Άλλά τώρα πρέπει να... ο ο β α ρ ε υ θ η τ ε.

Ο Μορέας ήταν τριμυριάς έρωτικής και του άρεσε να τον έπαυον το έργο του. Έννοείται ότι οι σκενοί του φίλοι συχνά τον έπειραζαν γι' αυτό του το έλάττωμα.

Κάποτε ένας από τους πιο άγαπητούς του φίλους, ο Μαιντράν, έρόληψε να εκφράση άμφιβολίας για την άραδίατητα μερικων των στίχων. Τότε ο Μορέας θυμωμένος ειπε:

— Μάπως άμφιβάλλετε για τα ποιήματά μου; Και όμως εινε άριστογνήματα...

Ο Μαιντράν τότε υπεκλίθη βάζοντας το χέρι του στο στήθος και του ειπε χαμογελώντας ειρωνικά:

— Το πιστεύουμε, το πιστεύουμε, άγαπητέ μου Μορέας. Άλλά εινε πάντοτε ενδιαφέρον ν' άκούμε να μας το λέτε σεις!

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ
ΕΙΝΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΘΕ, ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙΑ, ΣΤΙΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟ-
ΛΕΙΣ, ΕΙΤΕ ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΑΣ Η «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΙΟ ΔΙΑ-

ΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκο-
σμίου λογοτεχνίας ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας
τοῦ κόσμου, εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα, καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀπο-
τελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 50, ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δρα- ματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Να- πολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σιληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 25, ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζε- ται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν δια- βάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὸ τὸν ἐδιά- βασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλει-ἐραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥ- ΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΥ (Δυὸ τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολο- γίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὅ- ντες ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον τοῦ κόσμου, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ παλαιῶν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ Γουίνος, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Μέσα στίς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ- δίας» περιγράφεται ἕνα τραφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, με βα- σανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγῶν ἑραστῶν, τὸν σκληρόν καὶ ἀφαντάστως φιλόργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστούργη- μα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων τα- ξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτι- κόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιύπνωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμ- μένον ἀπὸ τὴν τραφερὴν Γκρεβίλ, ἐκτελείσκει στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας ὁποῖον μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι- στόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ- λους εἰς συνεχῇ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην με- τὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν τοῦ, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ με τὸ Παγκό- σμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστούργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστούργημα ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀπεί- στη συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν πο- ταστῶν Παρισιῶν, οἱ ἐρωτὲς τῶν, οἱ φτώχεις περιγράφονται με δραματικὴν εἰς τὴν δασ τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης» ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ πρῶ-
τος καὶ ὁ δεύτερος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἀντὶ δραχμῶν 200 ἑκαστος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ
μιάς λίρας διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι
ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερδιακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκ-
δότην, κωμωδιῶν, παικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η
ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μον-
τερλιχ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑ-
ΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΦΕ».

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τὸ περίφημον

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΤΟΥ 1926»

Καλλιτεχνικώτατον, πολὺχρωμον, πολυσέλιδον, με θαυμασίας εἰκόνας, με λεπτότατες βινιέτες
με πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὰς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ. κ. Γ. Λαμπέλ, Δ. Λαυράκη,
Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Με συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νιρβάνα, Παλαμά, Πορφύρα, Μωραΐτην, Κο-
κίνο, Μαλακάση, Ψυχάρη, Συναδινού, Μυρτιωτίσσης, Βουτυρά, Βουτιερῆ, κ. λ. π. κ. λ. π. Με ὑπερέχον
μεταφράσεις, διηγήματα, ἀνεκδοτά, ἱστορικὰ περίεργα, ἀστεία καὶ με τέσσαρα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα. Τι-
μᾶται διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δρ. 35. Πάντα τ' ἀνωτέρω βιβλία πούθενά ἄλλου
εὐρίσκονται ἐκτὸς τῶν Γραφείων μας (Λέκκα 7, Ἀθῆναι) καθόσον ἐξεδόθησαν πρὸς ἀποκλειστικὴν
χρῆσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Εἰς τὰς ἀνωτέρω τιμὰς τῶν βιβλίων μας δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ταχυ-
δρομικὰ τέλη τὰ ἐπ' ἱα ἐπιβαρύνουν τοὺς παραλήπτας.